

Vladimír Vávra

VYZAŘOVÁNÍ

Soubor povídek

Musel to být démon

Upíjela kávu po kapkách a nedokázala zastavit běh myšlenek, které spustil její ženský lékař. Ano, styděla se před ním i před sestrou, že nedokázala vyslovit jméno muže, s nímž teď čeká dítě. Ale cožpak jeho jméno vůbec znala?

Seznámili se na diskotéce v horském hotelu, kde lidé, aby se v ohlušujícím rytmu techna slyšeli, křičeli jeden přes druhého. Stál na opačném konci barového pultu, v ruce svíral skleničku a pozoroval dění kolem. Přestože byl poměrně starší, navíc pro tuto příležitost nepatřičně oblečen do tmavého obleku s kravatou, bylo nepřehlédnutelné, že i tak (nebo právě proto) vzbuzuje zájem okolo se prodírajících mladých žen. S žádnou se však nedal do hovoru, tu a tam jen opětoval letmý úsměv. Nebyla to však arogance, byl to odstup, kterým je provokoval. Jako kdyby se vyznal v psychologii a věděl, že v ženě nevzbudí zájem ten, který ji obskakuje a nadbíhá, nýbrž ten, který si jí neвшímá.

I ona měla podobný pocit. Když se poprvé střetli pohledem, uběhl jen nepatrný zlomek vteřiny, než zase odvrátil zrak jinam. Dumala, je-li pro něho tak ošklivá a nervózně si pohrávala s korálky kolem krku. A zatímco odmítala pozvání na parket či skleničku od svých vrstevníků v propocených tričkách, nepřestávala jej i nadále hltat očima. A toužila po jediném: novém střetnutí pohledem. Když se po mučivé chvíli konečně dočkala, zrak již neodvrátil - zůstali si hledět upřeně do očí, které prozrazovaly, že po sobě touží, že se chtějí.

Pomalu se k ní přiblížil svůdným krokem a těch několik metrů se na díval tak, jako nikdo nikdy předtím - soustředěně a bez jediného mrknutí. Byla jako zhypnotizovaná a nemohla se pohnout. Tělem jí projel dotek slasti a přiložila si dlaň na podbříško.

Přistoupil k ní a mlčky ji uchopil za paži. Neschopna cokoliv říct, nechala se vyvést do tmavé chodby u skladu, kde mezi prázdnými kartony od alkoholu se zastavili a bez jediného slova dychtivě obejmuli.

Aby mu dala najevo, že je připravena se s ním milovat hned teď a třeba i zde, náruživě mu otevřela ústa a spojila svůj jazyk s jeho.

Vzal ji za loket a přivolal výtah.

"Jmenuji se Sára," vyhrkla v kabině a cítila, jak jí do tváří stoupá vlna horka, jak rudne vzrušením.

Přitiskl jí prst na rty: "Pssst!"

Opět zčervenala, silněji než prve. Nyní však proto, že se zastyděla nad svou neobratností, nad vyřčenými slovy přetátou atmosférou smyslné a dráždivé mlčenlivosti. A v duchu mu dala za pravdu - jako kdyby v dané chvíli záleželo, jak se kdo jmenuje. "Odpust!" špitla zmateně a znovu mu otevřela ústa.

Výtah zastavil. S neobvyklou ladností ji obejmul kolem pasu a vedl krok před sebou. Omámena očekáváním jí ani nedošlo, že aniž by se zeptal na číslo, vzal za kliku od jejího pokoje.

Když se ráno probudila, ležela na posteli sama. Vstala a přešla do koupelny - nebyl tam. Rozhlédla se a došlo jí, že tam vůbec nebyl - všechny ručníky ležely na políčkách suché a netknuté.

Zaraženě se vrátila do pokoje. Z postele zvedla polštář a přitiskla si ho na obličej: vůně parfému bylo to jediné, co po něm zůstalo.

Nemožna již déle snášet nečekanou osamocenost rána, spěšně přes sebe přehodila pár svršků a přibouchla za sebou.

Zadní schody do přízemí brala po dvou a zastavila se až před zamčenými dveřmi restaurace - doba určená pro snídane již skončila.

Otočila se a zamířila k hotelové lobby.

"Je mi líto, slečno, ale nikoho takového, jak ho popisujete, zde nemáme," kroutila hlavou tělnatá recepční zahleděná do obrazovky počítače. "Pouze hosty vašeho věku a pár maminek s dětmi."

"A někdo z personálu," chytla se zbylé naděje, "někdo z personálu by to být nemohl? Ten muž znal číslo mého pokoje..." Avšak sotva to vyslovila, uvědomila si, že na sebe hloupě prozradila to, co prozradit nechtěla a zropačitelá. A před kárávě pozvednutým obočím recepční se raději vzdálila.

Sotva se vrátila nahoru, přemohl ji vztek na sebe samou. Cítila se zrazena, ponížena a hlavou ji problesklo slovo promiskuita. Jistě, nechovala se morálně, když podlehla kouzlu zcela neznámého muže a bez jakýchkoliv zábran se s ním vyspala. Cožpak ale něco takového nechtěla? obhajovala se. Cožpak neprahla po nezávazném dobrodružství? Cožpak si nepřála prožít alespoň jednu noc bez lživých slibů a klamných vyznání, bez zbytečných otázek a ještě zbytečnějších odpovědí? Jednu jedinou noc, v níž by směla dát volný průchod své potlačované fantazii o nezávazném a nezavazujícím anonymním sexu?

"Dáte si ještě něco?" přerušil číšník proud jejích myšlenek a natáhl se po prázdném šálku.

"Minerálku," odpověděla přívětivě, přestože podle intonace jeho hlasu poznala, že mu něčím vadí. A oknem kavárny, ve které po odchodu z ordinace nyní seděla, se zahleděla na racky poletující nad zimní Vltavou.

Čeká dítě a neví s kým, dumala. Lépe řečeno, ví s kým, ale nemá ponětí, kdo ten muž je - nezná ani jeho jméno, ani jeho adresu. Ví jen tolik, že je vysoký, štíhlý, věkem mezi čtyřicítkou a padesátkou, džentlmen staré školy a nesmírně vitální. Opticky typ profesionálního gigola, uvedla by do protokolu, pokud by ho chtěla nechat policejně vypátrat.

Nalila si přinesenou minerálku a napila se.

Vtom vedle zaslechl neznámou řeč a v té souvislosti si uvědomila, že to mohl být i cizinec. Mimopssst! přece nepromluvil jediné slovo...

Skloněna nad stolem uvažovala, co bude dál. Přerušit těhotenství? Zcela vyloučeno! Ten nápad se jí nezamlouval i přesto, že otěhotnět ani nechtěla, ani s ohledem na antikoncepci neměla.

Bude tedy svobodnou matkou. A proč ne? Koneckonců, co jiného jí také zbývá? Ale kam půjde, co bude dělat? přemýšlela. Vlastní bydlení nemá, domů k rodičům nemůže a zůstat s dítětem na vysokoškolské koleji nelze. Bez ohledu na skutečnost, že studium bude muset stejně nejméně na rok přerušit.

Do sklenice si dolila zbytek minerálky.

Čemu se ten doktor tak ustaraně podívoval nad ultrazvukem? vrátila se v myšlenkách do ordinace lékaře. Nad čím na obrazovce neustále kroužil prstem a o jakých anomáliích to mluvil? Co se mu vlastně nezdálo? Proč poté sestra,

namísto toho, aby vytištěný snímek jí s milým úsměvem věnovala, ho jen zbrkle, jako kdyby jí páčil v prstech, zalepila do obálky a s jakousi úzkostí prohlásila, že plod je mužského pohlaví?

Pokud se tedy vyskytly nějaké komplikace, kterými ji nechtěli znepokojovat, uvažovala dál, proč k dalšímu vyšetření jí pak nepřevádějí na nějakou specializovanou ženskou kliniku, nýbrž jí posílají do zdravotního ústavu biskupské diecéze na Malé Straně? Je snad znásilněnou jeptiškou nebo budoucí rodičkou bez prostředků? A vůbec, proč ve vlastním zájmu se tam má dostavit neprodleně, nejlépe hned odpoledne?

Neschopna zodpovědět si jedinou otázku, přivolala číšníka a zaplatila.

Venku se mezitím spustila sněhová bouře. Aby jí ledové vločky nepadaly za krk, ohrnula si límec kabátu a před nápořem větru sklonila hlavu. Ne, v tomhle nečase dnes už nikam nepůjde, rozhodla se a odbočila nahoru ke Strahovu.

Druhý den ráno, vyspalá a oproštěná od tíživých úvah předešlého dne, s překvapením cítila, jak se jí na tváři rýsuje úsměv - myšlenka na dítě byla jako pohazení. A vytvářela blaženost, která se jí rozlévala po celém těle.

Se zalíbením se postavila před zrcadlo. Hladila se po holém břiše a bavila se představou, jak malý bude později asi vypadat. Něco půvabu zdědí po ní, o tom nepochybovala. Avšak přála si, aby většinu krásy dostal do vínku od svého otce: jeho černé vlasy a tmaví oči, smyslné rty. Vysokou a svalnatou postavu s dlouhými pažemi a štíhlými prsty. Zkrátka, aby dorostl do jeho podoby.

Ano, bude mít krásného syna, ujišťovala se i poté, co vyšla dolů na ulici a nastoupila do příjíždějící tramvaje.

Sedla si uprostřed předního vozu. Jakási žena s kňourajícím psem v náruči se usadila za ní, na sedadlo před ní se rozvalil podsaditý muž a rozevřel sportovní rubriku novin.

Natočila se k oknu a začala znovu přemýšlet, kam a proč vlastně jede. Ale ať se snažila sebevíc, ani dnes nebyla schopna vyvolanou rozepři otázek a odpovědí zvládnout. Proboha, co jí to v ordinaci vlastně zatajili?

Sotva se tramvaj rozjela, pes za jejími zády začal vrčet. Zprvu tomu nevěnovala pozornost; příliš byla zaneprázdněna sama sebou. Avšak krátce poté, i přes ženinu snahu psa uklidnit, vrčení zesílilo a přešlo v nepřijemný, vzteklý, sluch drásající štěkot.

Vytržena z úvah se otočila - pes naráz ztichl. Bázně sklopil oči a schouil se zpět do bezpečí ženina klína. I žena sama jako kdyby se lekla a úzkostlivě se zvrátila do opěradla.

Když se, nerozumějíc této podivné reakci na pouhý její pohled, otočila nazpátek, všimla si zvláštní změny v chování muže před sebou. Sice i nadále začten do novin, avšak jako by něčím popichován, vrtěl sebou a poposedával sem a tam. Vzápětí noviny hodil pod sebe na podlahu a přestože příští zastávka byla ještě v nedohlednu, postavil se nedočkavě ke dveřím.

Pozorovala ho se zaujetím a snažila se uhadnout příčinu jeho zneklidnění. Vtom muž sestoupil na nejspodnější stupínek schodů, trhnutím rozevřel obě poloviny dveří a jako by byl něčím postrkován, aniž by se rozhlédl či počkal, až tramvaj zpomalí, vyskočil ven. Následovalo kvílení brzd a tupý náraz.

Tramvaj prudce zastavila. Řidič vyběhl ven a hned za ním několik cestujících.

Seděla jako přikovaná. Prokristapána, ztuhlo jí v hrdle. Co ho to jen napadlo? nechápala a rozrušením se roztrásla po celém těle.

Po chvíli se vzpamatovala a vstala. V obavě z nehezkého pohledu vystoupila zadními dveřmi. Stále se chvějíc a se skloněnou hlavou obešla srocující se dav čumilů a přešla na druhý chodník. Hlavně pryč a co nejdál, opakovala si v duchu. Podobná neštěstí neměla ráda, zvědavost jí v takových případech nepřepadávala. Naopak, mnohdy natolik odpuzovala, že vypínala i televizní zpravodajství.

Zdravotní ústav diecéze, ke kterému mířila, byl pár minut odtud, nedaleko Mostecké.

Už z dálky slyšela sirény hasičských vozů zcela přehlušující houkání sanitky spěchající k něšťastníkoví.

Zahnula za roh do ulice, na jejímž konci ústav stál. Avšak již po několika krocích spatřila šlehat plameny z jeho oken a zběsilé pobíhání protipožárního sboru. Na záchranu ústavu bylo již pozdě - v ohňostroji jisker se právě propadávala střecha.

Co se to od všerejška kolem mne děje? Čím to jsem obklopena? nemohla pochopit. To přece nemůže být náhoda! A hledíc na požár budovy, zastavila se. Vzápětí jí však cosi přimělo, aby se ohlédla - pohled na něho jí projel telem jako břitva. Je to skutečně on? uvízlo jí v krku. Kde se tady bere? Co zde dělá?

Neschopna racionálního myšlení a v neurčitém pokušení utopit se znovu v jeho náruči, vztyčila obě paže, když v té samé chvíli jí pokynem hlavy naznačil, aby to nedělala.

Zůstala jako omámená a musela sebrat všechnu svou energii, aby se vzpamatovala. Zírala na něho (oblečeného jen nalahko ve stejném tmavém obleku s kravatou, který měl na sobě onoho večera v hotelu, jako kdyby počasí pro něho neplatilo) s ústy napůl dokořán. A jako tenkrát ráno jí znovu přemohl vztek na sebe samou. Na svou vstřícnost, na svou otevřenost.

Ne, nyní ho už nespustí z očí a on jí nyní už nezradí, zapříchla se; koneckonců pod srdcem nosí jeho dítě a měla by mu to oznámit. A nedbajíc jeho pokynu a přemožena posedlostí dobrat se vysvětlení, vykročila.

Tu si však uvědomila absurdnost celé situace a znovu se zastavila - čím začne? Krátce zaváhala a napadlo ji vyndat z kabelky obálku se snímek z ultrazvuku. Když vtom, jediným pohybem víčka, opět zmizel.

Ovanul ji nesnesitelný pocit, že se ocitla mimo realitu, že blouzní.

Toto již nelze ignorovat, zamrazilo ji. Vždyť od všerejška se skutečnost kolem ní neustále mění v neskutečnost, jasně v nejasné, nepochybné v pochybné.

Stála a nehýbala se - prostupovala jí vlna úzkosti.

Náhle, na samém pokraji slz zoufalství, si vzpomněla na strýce z otcovy strany, který za minulého režimu byl vedle svého povolání obvodního praktického lékaře i tajně vysvěceným knězem. A který, dnes již na odpočinku, bydlel nedaleko na Pohořelci.

Hnána nadějí na smysluplnou odpověď vyběhla Nerudovku jedním dechem. Nahoře pak proběhla několika bočními uličkami a zalita potem vydechla až před vchodem do nízkého činžáku.

Přelétla jmenovky nájemníků a zazvonila. Nikdo se však neozýval. Zkusila to znovu, avšak se stejným výsledkem. Vzala za kliku - zamčeno nebylo.

Sotva vešla do chodby, ovanul ji známý pach. Stejný pach, jak si ho pamatovala z dětství, když za strýcem chodívala s rodiči na návštěvu. Jakási důvěrná směsice nejrozličnějších vůní i smradů, linoucích se ze stejných bytů od stejných

nájemníků. Jakási neopakovatelná čichová stopa trvale zakonzervovaná v nehybném vzduchu toho starého domu. Jako by se v něm zastavil čas. Přesto ji nemohlo uniknout, že dnes ve vzduchu visí jakási vůně navíc. Stoupala do horního patra a nepřestávala vůni nasávat. Odkud ji jenom znám? vrtalo ji hlavou. Avšak ať se snažila sebevíc, stále se nemohla rozpomenout. Teprve v okamžiku, když se ocitla před násilně vyvrácenými dveřmi strýcova bytu, za nimiž se rozléhalo jen zlověstné ticho, vytanul jí před očima hotelový polštář se zbytkem parfému - *jeho* parfému. Přiškrtnuta strachem se opřela o parapet okna. Po chvíli ale sebrala veškerou odvahu a sáhla do postranice kabelky. Roztřesenýma rukama rozlepila obálku a snímek z ultrazvuku naklonila ke světlu. Protože takový snímek viděla v životě poprvé, nejprve se v té černobílé změti musela orientovat. Výkřik, který následoval, pohltily tlusté zdi domu.

Jeden večer, jeden vlak

Starý muž a mladá žena vystoupili z metra. Pomalým krokem došli k parku před Hlavním nádražím, posadili se na lavičku a nevelké zavazadlo položili vedle sebe. Srpnová noc byla k zalknutí a přestože dosud zářily hvězdy, kdesi za Prahou už neklidně zahřmělo.

"Nerozmyslel sis to?" zeptala se.

"Neznám jediný důvod," zakroutil hlavou.

"Seš si naprosto jistý?" naléhala.

"Víc než kdy předtím," řekl odhodlaně.

"Tak mne obejmi a zavři oči..." zašeptala.

Už pouhá jejich jména jako by je předurčovala ke společnému štěstí - Pravdomil a Krasimíra. Ona jména zrcadlila i jejich profese: Pravdomil - milovník pravdy - byl advokátem, Krasimíra - míra krásy - byla baletkou.

O sobotách jezdili do Grandhotelu Wagner v Jevanech. Bylo několik týdnů po válce a krátce po jejich sňatku.

Překrásný pár, šuškávali si lidé u stolů, když spolu vcházeli do tanečního sálu. Pravdomil v elegantních oblecích z anglické vlny šitých na míru u Rosenbauma, Krasimíra v hedvábných šatech lehčích než křídlo vážky od Podolské.

Mnohdy si Pravdomil ještě zastrčil do klopky bílý karafiát a Krasimíra si svázala své husté černé vlasy červenou stužkou - londýnský dandy a sevillská tanečnice flamenga.

Světě poklekni a hled' na nás v němém úžasu!

Utopení jeden v druhém tančovali hluboko do noci. Na parketu zůstávali nezřídka jako poslední a orchestr pak hrál vybrané melodie jen pro ně samotné.

Přesto nejpozději s prvním paprskem slunce opřeným do oken i oni dva taneční sál opouštěli a odcházeli do zatemněného pokoje.

Krasimíra totiž neměla slunce ráda. Přesněji řečeno, vyhýbala se mu jak mohla, neboť od určité doby ji způsobovalo kruté bolesti hlavy. Stačil jeho nepatrný dotek a bylo zle. Přitom do nedávna tomu bylo naopak: při sebemenší příležitosti mu nastavovala tvář a slastně přivírala oči.

Oba zpočátku pomýšleli na nějakou náhlou sluneční alergii. Krasimíra navštívila řadu odborných lékařů, radila se s léčiteli, v zoufalství se podrobila dokonce i hypnóze. Spolykala nepřeberné množství prášků, mazala se mastmi, nořila se do lázní, neopovrhla ani lektvary podle receptů bab kořenářek - všechno zcela marně. Jediný hřejivý paprsek postačil k tomu, aby bolesti začaly nanovo.

Postupně si na svou *nemoc* zvykla. Doma nechávala i přes den spuštěné žaluzie a z bytu vycházela pouze po setmění. A když musela do divadla a venku nebylo alespoň pod mrakem, chodila i v zimě, často k potměšilému pohledu kolemjdoucích, chráněna obřím slunečníkem.

Uběhlo několik roků. Hotel Wagner byl mezitím znárodněn a elegantní valčík v něm vystřídala hrubá polka. Do Jevan tedy přestali jezdit. K tomu i ubylo peněz, neboť z Pravdomila, do nedávna úspěšného soukromého advokáta, se stal podnikový právník s mizerným měsíčním platem.

Krasimíru však společenská změna kupodivu nepostihla. Naopak, jednoho dne se stala - navzdory své *nemoci* - sólistkou baletního souboru známého divadla. A začala hostovat i v cizině.

"Být bez tebe je horší než zemřít," šeptával jí Pravdomil do ucha, když ta se po dlouhých dnech odloučení choulila v jeho náručí.

"Tolik jsi mi chyběl," šeptávala Krasimíra zase jemu. A vyprávěla, co všechno v cizině viděla a zažila.

Až jednou - to se právě vrátila z hostování v rumunském Brasově - byla nezvykle mlčenlivá a pohroužená sama do sebe. Nikoli chladná či odtazítá (v nádražní hale se s Pravdomilem obejmula se stejnou vášní jako vždycky a celou noc spolu nezamhouřili oka). Jen onen vodopád slov, jemuž Pravdomil přivykl, se vytratil kamsi do neznáma.

Ani v následujících dnech se příliš nezměnila. A pokud zrovna neměla večerní představení, sedávala doma u okna a zadumaně hleděla na měsíc.

Pravdomil pochopil, že se jí muselo něco neobvyklého přihodit. Něco natolik závažného, že o tom odmítala mluvit i přesto, že mezi sebou neměli nejmenšího tajemství. Nicméně rozhodl se na Krasimíru nenaléhat, nechat jí čas a počkat, až se rozpovídá sama.

A téměř se mu to povedlo - po necelém týdnu si přestala přisouvat židli k oknu a takřikajíc se vrátila zpět do své ženské mnohomluvnosti. Avšak o tom, co se jí v Brasově přihodilo, zarytě mlčela i nadále.

Přehoupla se padesátá léta. Pravdomil seděl ve své kanceláři většinou nečinně a jen tu a tam někde zavolal nebo vypracoval podklady k nové obchodní smlouvě. Přesto si nestěžoval - mnoho jeho bývalých kolegů skončilo u lopaty.

Zato baletní sláva Krasimíry se postupně vyhoupla až k pomyslným nebesům a všude tam, kde vystoupila, sklízela bouřlivé ovace.

"Jako by se v tobě zastavil čas," podívoval se Pravdomil stále častěji, když hladil její útlé, alabastrově bílé tělo a líbal její nezměněně mladou, dívčí tvář. "Za těch téměř patnáct let, co nesmíš na slunce, nezestárla jsi ani o minutu," dodával a napůl žertem si prohraboval své začínající šediny.

Krasimíra jen mlčky klopila oči.

"Viš o tom, že blouzníš ze spaní?" zeptal se jí starostlivě jednoho rána.

"Co říkám?" udiveně se na něho podívala.

"Nevím," odpověděl, "mluvíš nějakou cizí, mne neznámou řečí. A jako kdyby tě pronásledoval jeden a tentýž sen, neustále opakuješ tatáž slova."

A poprvé od oné dávné chvíle, kdy se Krasimíra vrátila z Brasova, měl opět zneklidňující pocit, že s ní není něco v pořádku.

O mnoho let později Krasimíra opustila prkna jeviště a odešla (jak už to u primabalerín po pětaticátém roce jejich věku bývá zvykem) na odpočinek. Odešla se všemi poctami, malou penzí a možností vyučovat mladičké studentky baletu na konzervatoři. K údivu všech ale tuto nabídku s poděkováním odmítla a zůstala doma.

"Nechci jim *ublížit*," bylo jediné, co tehdy Pravdomilovi sdělila.

"Jak tomu mám rozumět?" nechápavě kroutil hlavou.

"Až přijde vhodná chvíle...", řekla. A aby mu zabránila v dalších otázkách, přiložila svou dlaň na jeho ústa.

A čas plynul dál. Dlouhý, předlouhý čas naplněný i nadále Pravdomilovým nudným vysedáváním v kanceláři a Krasimířiným životem povětšinou za spuštěnými žaluziemi.

Avšak i čas nevyčtených otázek a mlčenlivých odpovědí. Neboť zatímco Pravdomil přirozeně stárnul, Krasimíra zůstávala nepřirozeně mladá.

"Chtěla bych odtud natrvalo pryč," řekla jednou u nedělního oběda.

"Do... Brasova?" vyhrkl ze sebe a rozbušilo se mu srdce.

Nastalo ticho. Nekonečné, trýznivé ticho.

"Od kdy *to* víš?" odložila příbor.

"Od té doby, co jsem si nemohl nevšimnout pohledů sousedů i lidí v ulicích," odpověděl rozzechvělým hlasem. "Pohledů plných úzkosti a bázně, jako by z tvého věčného mládí měli najednou všichni strach. I psi začali před tebou prchat na protější chodník..."

"Vezmi mne v podvečer do Jevan..." zaprosila.

Zaparkovali před bývalým honosným vchodem, dnes apokalyptickým otvorem ve zdi - z Grandhotelu Wagner zbylo jen k demolici určené torzo s borovicemi prorůstajícími skrze propadlou střechu.

Obešli rumiště cihlové zídky, za níž kdysi bývala zahradní restaurace a hustými keři se prodrali k jezeru. Do míst, kde se pyšnila písečná pláž a dřevěné molo s přivázanými lodičkami.

Krasimíra se zastavila. "Někde tady, zde v těchto místech se *to* stalo..."

Pravdomil ji uchopil za ruku. "Stalo se přesně *co*?"

"Byli jsme tu podruhé nebo potřetí," ponořila se do hlubin vzpomínek. "Tu noc bylo úděsné horko a na parketu se už nedalo dýchat. Zatímco ty ses vrátil ke stolu a zapálil sis doutník, vyšla jsem na čerstvý vzduch. Nevzpomínáš si?" otázala se.

"Jak bych mohl po tolika letech..." zavrtěl hlavou.

"Na terase jsem se opřela o zábradlí a zadívala se na oblohu," pokračovala. "Měsíc zářil v úplňku a kam jsem dohlédla, třpytily se miliony hvězd. Ven doléhala jen tlumená hudba a já se cítila šťastná.

Po chvíli hudba ustala a tu jsem si všimla něčeho neobvyklého: přestože za podobně žhavých nocí je možné slyšet cvrčky a kolem uší dotírá létající hmyz, tuto noc bylo jako po vymření.

Sešla jsem dolů k vodě. Někam sem, kde teď stojíme," ukázala. "Avšak ani tady jsem nezaslechla bzukot komára, ani nespátřila labuť nebo divokou kachnu, kterých zde jindy pospávalo přehřel. Jako by se všechno živé z okolí poschovávalo někam do ústraní. To ticho bylo zlověstné..."

"Pokračuj!" pobídl ji.

"Otočila jsem se, abych se vrátila za tebou, avšak vtom jsem vzadu na krku ucítila bolest. Takovou zvláštní, nenápadnou, dalo by se říci až *bezbolestnou* bolest. Bolest ne nepodobnou té, jako když chirurg řízne do znečitlivěné tkáně a pacient bolest pouze tuší.

Sáhla jsem si tam, ale nic zneklidňujícího jsem nezjistila. Jen se mi zdálo, jako by mi vlasy pohnul lehký závan..."

"Co bylo dál?"

"Nic. Vrátila jsem se do sálu a šli jsme opět tančit."

"A vyprávělas mi, co se ti přihodilo?" chtěl vědět.

"Nepovažovala jsem to za důležité," řekla omluvně. "Vždyť ani ony dvě zaschlé, nepatrné krůpěje krve, které jsem druhý den našla na límci svých šatů, jsem s touto noční událostí nijak nespojovala."

"A potom začala tvá *nemoc*..."

"A trápení nás obou, když jsme se mylně domnívali, že se jedná o onemocnění sluncem..."

"Než si pak po letech odjela..."

"...do Brasova," dořekla za něho a sklopila oči. "Už cestou ve vlaku, sotva jsme vjeli na území Transylvánie, zmocnila se mne podivná nostalgie. Dívala jsem se z okna kupé a všechny ty hory, lesy, louky a pole ubíhající kolem, mi připadaly důvěrně známé - jakési déja vú. Dokonce - jako bych to nebyla ani já - jsem si krajinu představovala i z výšky ptačí perspektivy. A nemohla se dočkat, až vlak zastaví a já vystoupím - *doma*.

"Stále jsi nic netušila?" namítl.

"Až odpoledne v brasovském divadle, když jsem vešla do šatny sboristek," zašeptala. "Všechny ty dívanky byly bledé jako já, a přestože venku bylo pod mrakem, o stěny měly opřeny slunečníky podobné tomu mému. A s takovou neobvyklou spřízněností se na mne usmívaly... Záhy jsem pochopila, že to byl začátek uvítacího ceremonálu *smečky*..."

"Co se stalo?"

"Otevřely se dveře a dovnitř nesměle vstoupila jiná dívanka. Také mladičká, ale dosud růžolící a bez slunečníku..."

"Zastav!" vykřikl. "Snad tím nechceš říct, že..."

Krasimíra propukla v pláč. "Náhle se přede mnou zatemnilo a já uviděla jako na filmovém plátně samu sebe, jak oné horké měsíční noci zde stojím na břehu. A viděla, co jsem tenkrát vidět nemohla: jak za mými zády ke mně z velké výšky sestupuje stín. Sestupuje jako dravec ladnými, pomalými a krouživými pohyby, jen aby svou vyhlédnutou kořist nevyplašil.

Zůstala jsem jako přikovaná a nemohla se od toho, na co se dívám, odtrhnout. Ještě jsem zahlédla, jak pokládám svoji ruku dozadu na krk a jak nepatrný cíp rychle mizejícího stínu prostupuje mými vlasy. Jenže to jsem již znovu nabyla vědomí a..." nedopověděla a sklopila hlavu. "Už chápeš, proč jsem to místo na konzervatoři nechtěla tenkrát přijmout?"

Pravdomil se opřel o pahýl stromu a slzy stékaly po tváři i jemu.

"Kristepane, proč jsi o tom celá ta léta mlčela?"

"Ztratila bych tě."

"Cožpak mne stejně neztratíš?" rozřásl se mu hlas. "Jsem už starý a nebudu tu věčně..."

"Být bez tebe je horší než zemřít..." opakovala jeho slova, která jí šeptával, když se vracela z ciziny.

Pravdomil se konečky prstů dotkl jejích a pevně se Krasomíře podíval do očí. "Vezmi mne s sebou," řekl a zmocnila se ho nezměrná úleva.

Z nádražního amplionu se ozvalo chraplavé, sotva srozumitelné hlášení o odjezdu vlaků.

Krasimíra se uvolnila z obejmutí a kapesníkem si otřela lepkavé koutky úst.

Pravdomil otevřel oči, vstal z lavičky a sehnul se pro zavazadlo. "Měli bychom už jít," poznamenal.

"Ještě ti musím upravit límec," odvětila a zvedla se také.

Potom se vzali za ruce a vešli do nádražní haly.

--- --- ---

Prozření

Když Milada před pěti lety ovdověla, bylo jí necelých třicet. Seděla tehdy v kuchyni a s večerí na sporáku čekala na Karla, až přijede z práce domů.

Namísto něho však přijeli dva policisté a s politováním jí oznámili, že Karel před hodinou zahynul při dopravní nehodě pod podolskou porodnicí. Bylo jim sice divné, že se ani nerozplakala ani nezhroutila, jen za zprávu tiše poděkovala, nicméně okolnosti tragédie byly natolik jasné, že jí nebylo možné z ničeho podezírat - v zatáčce v protisměru se převrátil tahač s železobetonovou konstrukcí a Karla i s jeho škodovkou ve zlomku vteřiny rozmačkal.

Když policisté odešli, Milada nejprve připravenou večerí vyhodila do odpadkového koše a pak z komory vyndala velký kufr. Napěchovala jej oblečením z Karlova šatníku, přidala několik párů bot a kufr odvláčela po schodech do kotelny. Takto šla několikrát, neboť z Karlových věcí nechtěla v bytě ponechat vůbec nic.

Poté, co do ohně vložila i svatební album, posadila se na dřevěnou bednu od ovoce a zapálila si cigaretu. Vtom si všimla snubního prstenu na levé ruce. Cigaretu odložila, prsten z ruky sundala a i ten vhodila do žhavých plamenů.

Byl slunný den koncem března. Přestože Milada jezdívala z práce v centru Prahy metrem, dnes se rozhodla jít domů pěšky.

Prošla parkem a zahrnula dolů k nábřeží. Od vody sice vanul chladný vítr, ale vzduch byl již prosycen vůní květin a teplem prvních jarních paprsků.

Za Jiráskovým mostem se posadila na lavičku. Hlavu zvrátila dozadu a nastavila tvář hřejivému slunci. Cítila se šťastná.

"Pojď si se mnou hrát!" vyrušil ji dětský hlas.

"Myslíš mne?" zeptala se udiveně malého chlapečka, který stál před ní s míčem v ruce.

"Pojď si se mnou hrát!" opakoval.

"To nejde, zde není dětské hřiště," usmála se na něho. "Mohlo by tě něco přejít," dodala starostlivě a zvedla ruku, aby chlapečka pohladila.

Ten se však odtáhl a vhodil míč Miladě přímo do obličeje. "Tak si hraj sama!" odsekl a rozeběhl se pryč.

Miladě vytryskly slzy a spustilo se jí z nosu. Poslepu otevřela kabelku a nahmatala kapesník.

Vtom za sebou zaslechla rozlobený ženský hlas: "Co to zase vyvádíš?"

Otočila se a spatřila mladou ženu, jak se chlapečkovi staví do cesty. Uchopila ho za ramena a začala s ním cloumat.

Chlapeček se nijak nebránil, jen sveřepě zíral do země.

"Nechte ho, je to ještě dítě," zvolala.

"Vždyť je to s ním k nevydržení," žena hlasitě oponovala. "Každému jen ubližuje a pak se diví, proč si s ním nikdo nechce hrát."

Milada vstala a k oběma přistoupila. Než však stačila vyslovit slovo, chlapeček pozvedl hlavu a upřeně se na Miladu podíval.

Proboha, *ty oči...* projel jí tělem mráz a zbledla. Popadla kabelku a mezi troubícími auty začala panicky prchat na protější chodník.

Hned nazítří se vydala z práce domů opět pěšky. V mysli se neustále vracela ke včerejší příhodě, přemýšlet o něčem jiném nebyla celý den schopna. A i přesto, že věděla, že se jí nemusí podařit znovu se s chlapečkem setkat, posadila se na stejnou lavičku.

Nečekala dlouho. Slunce právě zakryl dešťový mrak, když zaslechla od Vltavy hlasitý dětský pláč. Vstala a naklonila se přes kamenné zábradlí. Chlapeček stál naproti sotva čtyřleté holčičce a o kmen stromu rozbíjel její panenku. *Bum...bum...bum.* Jako smyslů zbavený rytmicky pohyboval rukou sem a tam a se sadistickým šklebem dospělého člověka pozoroval holčičku, jak pláče.

"Co to děláš?" zvolala a rozeběhla se po schodišti dolů.

Sotva k chlapečkovi doběhla, ten s rozbíjením přestal a torzo panenky odhodil na zem.

"Proč jsi to udělal?" rozlobila se a nejraději by mu jednu vrazila.

Avšak chlapeček, stejně jako včera, jen mlčel a sveřepě zíral do země.

Milada si všimla přicházet jeho matku.

"Propánaboha, co to dítě zase vyvedlo?" volala už z dálky.

Sotva se přiblížila, začala s chlapečkem opět cloumat. "Po kom jsi tak zlý? Můžeš mi to vysvětlit? A zapomeň, že zítra k narozeninám něco dostaneš...!"

Milada se zarazila. "Promiňte, ale řekla jste *zítra k narozeninám...*?"

"Ano. Zítra bude tomu zloduchovi už pět. A s každým rokem je to s ním horší a horší," povzdychla a sehnula se pro kusy rozbité panenky.

"A víte, v kolik hodin se chlapec narodil?" zeptala se poněkud úzkostlivě a zmocnila se jí temná předtucha.

"To ví přece každá matka," odpověděla. "Navíc v tom samém okamžiku, kdy přišel na svět, nahoře na Vyšehradě, přímo nad podolskou porodnicí, kde jsem ležela, odbýjela šestá večer. Do toho dole na nábřeží houkaly sanitky; prý se tam zrovna stala nějaká bouračka. Byl to tenkrát příšerný kravál ze všech stran. A proč vás to tolik zajímá?" podivila se.

Milada tuto otázku už nevnímala. Cítila jen, jak se jí podlamují kolena a opřela se o strom.

V té chvíli chlapeček pozvedl oči a Miladu probodl zlým, studeným a bezcitným pohledem - *jehopohledem*.

V noci nemohla vůbec spát. Neustále se převalovala z boku na bok, odkopávala deku a zase se přikrývala, nejméně desetkrát vstala a odešla do kuchyně kouřit. Cožpak je *něco takového* možné? opakovala si dokola a bránila se uvěřit vtíravé předtuše.

Když před nedávnem listovala jakousi brožurkou o reinkarnaci, kterou jí na Národní třídě vnutila skupinka buddhistů, celé to téma znovuzrození jí připadalo poněkud přitažené za vlasy. Tehdy by jí ani ve snu nenapadlo, že jednoho dne se sama dostane do situace, kdy zdánlivě fantastické se začne jevit jako úzkostná pravda. Kdy propadne panice z neznámého, neuchopitelného a podlehne strachu. Strachu z člověka, který tu už dávno *není* a děsu, že tu opět je. Znovu ulehla. Pokoušela se usnout, avšak před očima se jí promítaly stejné výjevy z minulosti...

Nebylo dne, aby jí Karel neublížil. Nejprve jen slovně - výčitkami a scénami - zanedlouho i bitím. (Poprvé na Štědrý večer, rok po sňatku, kdy pod stromečkem nenašel jediný dárek. Na dotaz, co to znamená, mu tehdy odpověděla, že neměla z čeho ušetřit, musí-li mu z nákupů vracet do poslední koruny. Strašně se tehdy rozzuřil a surově ji zmlátil. Začala se ho bát.

Pak jí zakázal i chodit do práce. Odůvodnil to tím, že zanedbává domácnost. A když někdy rozhodl, že si večer vyjdou, neopomněl jedinou příležitost ji ponížít, byť třeba jen před uvaděčkou v kině.

Netrvalo dlouho a začal ji i znásilňovat. Brutálně a bez slitování. Hlavně tehdy, když přišel domů opilý.

Postupem doby se jeho tyranie vystupňovala až k zruďné rafinovanosti; při bití nesměla pod hrozbou dalších trestů vydat jedinou hlásku. To se na Miladu jen beze slova podíval a ona si už do úst rychle strkala kapesník. *Bum...bum...bum.*

Bránit se nemohla, ani nevěděla jak. Vdávala se jako sirotek, odejít neměla kam a stejně by jí nikdo nevěřil - pan inženýr měl v domě i na pracovišti tu nejlepší pověst. Navíc tělesně byla slabá a po úrazu pánve nemohla mít děti.

Kdo by stál o jalovici, vysmíval se jí. A kdyby snad odešla, našel by ji a utloukl, vyhrožoval neustále.

A do tohoto muže se kdysi zamilovala. Tenkrát byl však ještě milý, pozorný a sliboval láskyplný manželský život...

Opět vstala a v kuchyni postavila na čaj. Zapálila si, usedla na židli a lokty se opřela o stůl. Nástěnné hodiny ukazovaly půl osmé.

Toho netvora je třeba zabít dřív, než doroste, rozhodla se a zavolala do práce, že dnes nepřijde. Pak vypila čaj, oblékla se téměř až svátečně a přibouchla za sebou dveře.

Nejprve zašla do hračkářství v Lidické ulici, ale vzápětí si uvědomila, že lepší výběr najde ve sportovních potřebách u Anděla.

Vešla dovnitř, přistoupila k regálu s míči a sáhla po tom, který se jí pro její záměr zdál nejhodnější: těžký a hlavně barevně pestrý, aby na první pohled upoutal. U pokladny míč zaplatila a vyšla zase ven.

Slunce se již plně opíralo o zdi domů a v ulicích panoval čilý ruch.

Milada věděla, že musí být trpělivá. S míčem v podpaží chodila po Smíchově a každou hodinu, kdy u Svatého Václava odbila celá, si to namířila k nábřeží u Jiráskova mostu. Protože nechtěla budit pozornost chozením stejnými ulicemi, trasu neustále měnila. Jednou obešla Knížecí, podruhé se vydala přes Újezd, potřetí zvolila méně frekventované postranní uličky, počtvrté se vracela až od bývalé Radlické mlékárny.

Nedlouho po poledni se konečně dočkala. Chlapeček seděl sám na stejné lavičce jako Milada po oba předešlé dny a hleděl do země.

Potichu se k němu přiblížila.

"Pojď si se mnou hrát!" řekla mile a začala pohazovat míčem do výše.

Chlapeček se na Miladu bez zájmu podíval.

"Nechci!" odsekl a znovu sklonil hlavu.

"Prosím, prosím..." žadonila s hravou podlézavostí.

Chlapeček ale nereagoval.

"Proč nechceš? Míč se ti nelíbí?"

"Nelíbí," opět odsekl a vyskočil z lavičky. Došel k přechodu pro chodce, kde se na červenou zastavil.

V takový okamžik Milada doufala a rychle se rozhlédla.

Jako na objednání se zleva k přechodu řítila těžká cisterna.

Milada vteřinu počkala.

"*Karle!*" zvolala z plna hrdla a napřáhla ruku s míčem.

Chlapeček, jako by vytušil Miladin záměr, se otočil do obranné pozice a vrhl na Miladu svůj hněvivý pohled. Nemohl však vědět, že ta si to v poslední chvíli rozmyslela a míč nehodila. Nicméně při prudkém pohybu na hladkém obrubníku chlapečkovi podklouzla noha, ztratil rovnováhu a pozpátku zacupital do vozovky.

"*Milado!*" bylo to jediné, co ještě stačil vykřiknout. Ale dost možná, že nevykřikl a Miladě se to jenom zdálo.

Alespoň to vypadá na nešťastnou náhodu, pomyslela si a před srocuujícím se davem rychle spěchala ke tramvajové zastávce. Pro jistotu se ještě chtěla v nejbližší porodnici na Vinohradech zeptat, zda-li se tam právě nenarodilo dítě.

— — —

Být Bohu blíž

"Tato chalupa by se mi zamlouvala nejvíc," řekla řádová sestra Klára a zabořila prst do nabídkového katalogu.

"Tak právě *tu* bych zrovna *vám* nedoporučoval", zakroutil hlavou realitní makléř. "Dosud nikdo z těch, kdo si ji pronajmul, nezůstal déle než týden. A to i přesto, že nájem se platí rok dopředu. Dokonce ani klíč mi nikdo nevrátil."

Sestra Klára se dívala nechápavě.

"Poslední nájemník měl tak naspěch," pokračoval, "že nevyplnul ani televizi, předposlední dokonce zapomněl i na auto. A nebyť pošťáka, před třemi lety chalupa málem vyhořela od rozžhaveného sporáku. A po doktorce z Brna ani vidu ani slechu. Přitom chalupa je k celoročnímu užívání a má všechno, co člověk k životu na samotě potřebuje. Sám jsem ji před lety odkoupil od Městského úřadu a nechal zrenovovat. Byla opuštěná a polorozpadlá, podle geologů byla prý nevhodně postavena na místě, kde se kříží nějaké negativní síly," dodal s posměšnou grimasou a zvrátil se v křesle. "A víte, co mi sdělili na policii? Že ani jeden z mých nájemníků se u nich dodnes ani neodhlásil ani jinde v republice nepřihlásil. Nezavání vám to duchařinou?"

Sestra Klára se pousmála. "Při vsí účtě k vám, pane makléři, s takovými historkami na mne nechodte. Celý život jsem sloužila Bohu a budu mu sloužit i nadále. Jsem pod Boží ochranou a tím je, myslím, řečeno vše."

Makléř pokýval hlavou a sáhl do zásuvky psacího stolu.

"A nevádí vám, že chalupa je na kopci?" zeptal se a na stůl položil klíč. "Sice ne příliš vysokém, nicméně poměrně strmém. Při vsí účtě zase k vám, ctihodná sestro, nejste už žádná novicka..." zažertoval.

"Čím výše, tím lépe," ta vydechla a tvář jí zalila radost. "Alespoň budu Bohu zase o kousíček blíž."

Sestra Klára, narozená na Vysočině v polovině minulého století jako Jindřiška Hálková, se již v nejtělejší době dětství rozhodla zasvětit svou budoucnost službě Páně. Zatímco děvčata v jejím věku si hrála s hadrovými panenkami, malá Jindřiška si hrála s dřevěným Ježíškem a s nejrůznějšími figurkami svatých.

Ale nejen to - svůj dětský pokojíček si zdobila obrázky Panenky Marie a snažila se jí i podobat. Vlasy si česala tak, jak si představovala, že si je česala ona, rty jemně tiskla k sobě, zrak cudně klopila k zemi.

Později, ještě před pubertou, kdy kamarádky odhodily panenky do kouta a začaly se před zrcadlem parádit a kroutit, Jindřiška se nejraději přetělovala do role jeptišky.

Několikrát dokonce zinscenovala sama sobě Pietu - přes hlavu si přehodila ubrus a se sádrovým Kristem v náruči, lehce nakloněná do strany, vydržela sedět před zrcadlem dlouhé hodiny.

Když dospěla v ženu a její vrstevnice se jedna po druhé vdávaly, rozhodla se nevěstou stát také - nevěstou Ježíše Krista. S požehnáním rodičů a proti nevoli tehdejších úřadů tedy vstoupila do kláštera.

A protože široko daleko byla ze všech novicek nejzbožnější a nejbohabojnější, nedlouho po složení slibu byla jako sestra Klára poslána přímo ke Svatému Otci do Vatikánu. Kde, poitalštěna na sorellu Ciaru, sloužila plných padesát roků.

Ve Vatikánu by mohla zůstat i nadále a v tichu klášterního rozjímání se těšit na setkání s Ním; celé stáří by o ni bylo dobře postaráno. Jenže sorella Ciara se na Kristovu náruč zatoužila připravit na Vysočině. A to i navzdory tomu, že s výjimkou mladšího bratra, který ji doma zaručil hmotně zajištěné stáří včetně vlastní střechy nad hlavou, tam jiného příbuzného neměla. Kde navíc její rodnou vísku i se hřbitovem, na kterém byly pochováni oba její rodiče, před lety pohltila vodní přehrada.

Realitní makléř měl pravdu - chalupa (ve skutečnosti mnohem menší než na obrázku) stála na nepříliš vysokém kopci za městečkem. Avšak bez strmého přístupu; v tom se makléř buď zmylil nebo posuzoval podle své tělnaté dýchavičnosti. Cesta nahoru vedla pozvolnými serpentinami s vyjetými kolejiemi od aut.

Z boků byla chráněna vzrostlými borovicemi a zezadu mohutnou pískovcovou skálou. Nevelká zahrada s několika planými třešněmi se rozprostírala před vchodem, odkud byl také výhled do kraje.

Sestra Klára otočila klíčem a vešla do úzké chodby vydlážděné kameny. Po obou stranách byly jedny dveře, schody na půdu byly na konci. Dvířka do sklepa se krčila vedle.

Sáhla na kliku vpravo. Otevřela a mimo několika slabých proužků světla pronikajících skrz škvíry v okenicích, neviděla nic. V obavě, aby do něčeho nevrátila, s rukama před sebou místnost opatrně přešla a rozevřela okenice.

Proud světla ji oslnil a tak se rychle otočila.

Obývací světnice s kuchyní v jednom zabírala celou dolní polovinu chalupy a byla skromně zařízena: po jedné straně stůl se židlemi, pohovka a nízký stolek s rádiem a televizí, po druhé pak sporák, kuchyňský dřez a lednice. Nad tím skříňka s talíři a hrnci, vedle polička s hrníčky a sklenicemi. Všude bylo čistě uklizeno a podlaha z těžkých fošen voněla čerstvě natřeným lakem. Elektrický radiátor topení stál v rohu.

Místnost se jí zamlouvala a tak vyšla zpět na chodbu, aby se podívala naproti.

Vtom cosi zaslechla. Zůstala stát a zaposlouchala se. Zezdola, přímo zpod jejích nohou, přicházelo podivné hučení. Jakási hluboká a táhlá meluzína.

Bezděčně se pod sebe podívala. Nestála však ani na mřížce vzduchové ventilace či odtoku vody, co by takový hluk mohlo způsobit.

Nedalo jí to a popošla ke dvířkám do sklepa. Sklonila se, dvířka otevřela a - hleděla do zdi. Vstup byl zazděn cihlami.

Vzpřímila se a znovu zaposlouchala - hučení neustávalo. Jenže nyní přicházelo odjinud, dokonce z bezprostřední blízkosti. Právě z oné místnosti naproti, do které chtěla vejít.

Zarazila se. Co to jen může být? A přestože pocítila lehký neklid (strach ne, ten měla pouze z Boha), do místnosti vešla.

Spíš než ložnice to byla komůrka na spaní, za níž byla přistavěna koupelna. Okna byla otevřena dokořán a skrze rozevřaté záclony proudil dovnitř vítr.

S ulehčením si oddychla a okna zavřela. A skutečně - hučení naráz přestalo.

Vyšla před chalupu a usedla na podlouhlou dubovou lavici. Sotva se však opřela, znovu se zarazila. Nyní to bylo slunce, které ji vyvedlo z míry. Lépe řečeno, jeho naprostá absence. Neboť ať se podívala kamkoli, nespátřila jediný sluneční paprsek, přestože léto bylo teprve v polovině.

Vstala a s nemalým překvapením zjistila, že celá čelní strana chalupy s výhledem do kraje je situována na sever, zatímco jižní strana je zcela utopena ve stínu obří skály, která jako by proti slunci tvořila ochranný val.

Blížilo se poledne a proto se rozhodla ke krátké modlitbě. Z kapsy vyndala růženec, propletla si jej mezi prsty a sklonila hlavu.

Nemohla se však soustředit a cítila se něčím obklopena. Bylo jí jako člověku, kterého se náhle zmocní pocit, že ho někdo sleduje a nespouští na krok.

Rozhlédla se, avšak nikoho neviděla. Zaposlouchala se, ale ani nic neslyšela. Kolem vládlo až nepřirozené ticho.

A najednou - bum!

Trhla sebou a otočila se směrem, odkud rána přišla.

Než se však stačila vzpamatovat, rána se opakovala - bum! A znovu - bum! A ještě jednou - bum! A stále dokola, rychleji a hlasitěji - bum!...bum!...bum! Jako kdyby někdo mlátil kladivem do kovadliny.

"Pane na nebesích!" vykřikla leknutím a přitiskla si dlaně k uším.

Plna úzkosti se zadívala na vikýř pod střechou - ohlušující rány přicházely z půdy. Hleděla nahoru a horečně se snažila urovnat si v hlavě myšlenky.

Co to je? Kdo to dělá? ptala se sama sebe. A proč? Chce jí snad někdo vystrašit? A co se jí může stát, půjde-li se tam podívat? uvažovala. Stane se jí něco zlého?

Netrvalo dlouho a na své otázky znala odpověď: nemůže se stát nic, vůbec nic. Neboť víra je její nejsilnější zbraní a je pod Boží ochranou, uklidnila se.

Jen přešla práh, bušení zesílilo až za hranici snesitelnosti. Přesto pokračovala dál a vyšla schody. Vzala za kliku, otevřela dveře a - zůstala jako přikovaná. I vstup na půdu byl zazděn cihlami.

Srdce se jí rozbušilo a nechápala zhora nic. Cítila jen, jak jí měknou kolena a vlnou ruce. A poprvé od chvíle, kdy v dávném mládí vstoupila do služeb Páně, se jí zmocnil obyčejný lidský strach.

V panice se otočila a v téměř sebezáchovném pudu, aniž by brala ohled na svůj věk, schody dolů seběhla po dvou.

Vyběhla ven. Byla u konce s dechem a tak se krátce zastavila. Vtom, jako kdyby do ní ze zadu někdo strčil, přepadla a svalila se na břicho.

Pokusila se zvednout, ale neměla sílu. Jediného čeho dosáhla, že se pomocí všech čtyř překulila na záda a s vytřeštěnými očima zírala do nebe. Do hlubokého, mlčenlivého nebe.

Po chvíli se zkusila znovu postavit. Tentokrát se jí to podařilo. A přestože nechtěla zůstat ani o zlomek vteřiny déle, začala se očisťovat od trávy a uschlé hlíny.

Vtom znovu cosi zaslechla. Napřímila se a než se stačila ohnat, do obličejů jí vlétnul bzučící roj komárů.

Jako smyslů zbavená začala mlátit kole sebe. A jako by toho nebylo málo, z druhé strany se k ní snašel temný mrak divokých včel.

"Pane, pomoz mi!" vykřikla.

A už už chtěla vběhnout zpět do chodby a hledat úkryt uvnitř, když stejně rychle zase vše ustalo. Dokonce i bušení z půdy utichlo a kolem znovu zavládl klid a mír.

Stála nehnutě jako zhypnotizovaná a nevěděla, co si má myslet. Věděla jen tolik, že z tohoto světa to být nemůže. V hlavě měla zmatek a toužila jen po jednom: pryč odtud.

Vzala to zkratkou - vymletou strouhou mezi stromy. kudy na jaře odtéká tající sníh. Hrdlo měla stažené a obtížně dýchala. Napůl šla a napůl běžela - popoháněl jí strach. A zlost za svoje selhání, za svoji zbabělost.

Netrvalo dlouho a uslyšela šramot. Ohlédla se za sebe, ale nic neviděla. Když se znovu otočila dopředu, zachytila stín čehosi, co záhy zmizelo mezi kmeny stromů.

Pospíchala dál. Lýtka jí olizovaly pálivé listy kopřiv, do obnažených paží se jí zařezávaly trnité stonky akátů. Skláněla hlavu před převislými šlahouny přerostlých keřů, klouzala rozbředlou zeminou a tvářemi narážela do odpudivých pavučin.

Lapajíc po dechu konečně vyběhla z lesa pod kopec. Tělo měla zbrocené potem a píchalo ji na hrudi. Přesto nebyla ještě schopna se zastavit. Zvolnila alespoň krok a začala přemítat, co nyní.

Avšak jakkoli namáhala mozek, myšlenky jí proklouzávaly mezi prsty a nemohla se k ničemu kloudnému dopracovat. Zbývala jí už jenom modlitba. Kde jinde měla hledat pomoc?

Poklekla a sepjala ruce: "Ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého..."

Tu se však zvedl vítr a tráva vedle ní se zavlnila.

Škubla sebou a myslí jí probleskla podivná předtucha. Postavila se, aby prchala dál, ale to už se nad ní ztáhly mraky a začal ji bičovat prudký liják.

Sesula se na záda, rozpažila ruce a zrak upřela k potměšlému nebi. A veškerý její strach i zloba na sebe se ve zlomku vteřiny proměnily v jeden jediný ohlušující výbuch hněvu.

"Proč mne zkoušíš?" vykřikla z plna hrdla. "Jaký máš k tomu důvod? Nesloužila jsem ti snad u tvého zástupce na Zemi oddané a věrně? Nestarala se o nemocné a chudé? Nežila ve skromnosti a odříkání? Neobětovala veškeré pozemské radovánky včetně role manželky a rodičky jen proto, abych se jednoho dne mohla stát tvojí? Je ti to stále málo? Co tedy ještě chceš? Mluv!"

K lijáku se přidala bouřka a vzduch se prudce ochladil.

"Proč nic neříkáš?" zalykala se a slzy promíchané s dešťovou vodou jí stékaly po tvářích.

"Nebo je to zkouška Antikrista?" pokračovala. "Dílo tvého odpůrce, který chce zabránit, abych těch několik málo let, které mi ještě zbývají, dožila na rodné Vysočině a šířila zde tvoji slávu? Pokud ano, proč mi nepřispěcháš na pomoc? Proč mi nedáš alespoň znamení, že jsi se mnou? Právě teď, když jsem ti chtěla být zase o kousíček blíž. Tak už konečně promluv - jsi-li vůbec!"

Únavou z předešlého patrně usnula, neboť když si promnula oči plné slaných slz, dívala se do žhnoucího slunce. Obloha se třpytila jasnou modří a vysoko nad hlavou jí poletovaly vlaštovky.

Zvedla se. Tráva kolem byla suchá a ani její řeholní šat nebudil dojem, že by kdy promokl.

Sešla na silnici a vydala se do městečka. Ale ať se snažila upamatovat sebevíc, nemohla si vzpomenout, kde ještě dnes dopoledne seděla u realitního makléře.

Chodila ulicemi od domu k domu, křížem krážem přešla náměstí, četla firemní vývěsky i zvonky soukromých bytů, ale všechno marně. Ptala se kolemjdoucích, oslovila i městského policistu, avšak každý jen kroutil hlavou.

Posadila se na lavičku na nástupišti. Motorový vlak, kterým se chtěla dostat k bratrovi, právě přijížděl. Opět tedy vstala.

Popošla pár kroků, jenže cosi jí nutilo se ohlédnout - na lavičce zůstal ležet z kapsy vypadlý růženec.

Zaváhala. Ale jen na okamžik a otočila se zase nazpět. A nastoupila do vlaku

--- --- ---

Vyzařování

Ačkoliv se jmenoval Hans, nikdo mu neřekl jinak než Konrád. Přitom s Konradem Henleinem neměl nikdy nic společného. Jak by také mohl? V roce 1935, v době založení Henleinovy Sudetoněmecké strany, nebyl ještě ani na světě.

A po válce, při odsunu Sudetských Němců (to už na světě byl), zůstal se svými rodiči nedaleko Chrástavy samozřejmě i on, neboť ti, jako jedni z mála, se i přes výhrůžky z Berlína k Henleinovu hnutí nepřihlásili. Přesto mu později spolužáci ve škole tuto přezdívku - napůl ze zlomyslnosti, napůl z legrace - dali.

Vyučil se lesníkem. Nejprve sice jen s partou dělníků kácel stromy a odstraňoval polomy, avšak po letech, kdy se společenská situace v pohraničí uklidnila a s ní i nedůvěra vůči všemu německému, převzal uvolněný revír i s hájovnou. V neposlední řadě i proto, že lidem nemohla uniknout jeho neobvyklá pracovitost a poctivost. Nicméně přezdívka Konrád mu zůstala natrvalo a Hans ji bral s úsměvným nadhledem.

Někdy kolem plnoletosti se u něho začala projevat zvláštní schopnost vycítit a rozpoznat zlo v samém jeho počátku.

Poprvé, když se jednoho dne oháněl v lese sekou a zčistajasna se ho zmocnila podivná předtucha, že kácený strom se vymkne zákonům fyziky a padne na zcela opačnou stranu. Právě tam, kde ve zdánlivém bezpečí postávali parťáci a vesele pokušovali.

Krátce nato podruhé, když se do vesnice přistěhoval jakýsi chlápek z Prahy, večer v hospodě objednal rundu a začal barvitě líčit, proč se rozhodl hlavní město opustit. Zatímco všichni ho poplácávali po ramenou, Hansovi cosi našeptávalo, že ten člověk nemluví pravdu. Usuzoval však nikoli podle jeho slov (ten chlap mohl i mlčet), nýbrž podle určitého vyzařování, které z něho vycházelo a jež Hans rozpoznal - vyzařování zla. A nemýlil se - z dotčeného se vyklubal hledaný vrah na útěku.

Potřetí pak, když seděl u nedělního oběda a náhle ho zachvátil podivný neklid. Odložil příbor a chvíli zíral před sebe. Pak všeho nechal a vyběhl ven k nedalekému potoku.

"Raus aus dem Wasser, raus aus dem Wasser!" křičel na caparty povykující ve vodě a mával přitom svými mohutnými dřevorubeckými rukama.

Co se přesně stane, nevěděl. Věděl jen tolik, že se stane *něco zlého* a děti musejí okamžitě z vody.

Ty mu však nerozumněly a šplouchaly se dál.

Skočil za nimi a násilím je vytáhl na břeh. V té chvíli uhořel blesk do nedalekého stožáru vysokého napětí, který se v ohňostroj jisker zlomil v půli a jako raketa zabořil do místa, kde ještě před pár vteřinami se děti šplouchaly.

A tak dále a tak dále.

Intuice? Šestý smysl? Dost možná. Přesto zůstává záhadou, proč v podobně vypjatých situacích mu mozek "přešaltroval" do němčiny, navzdory tomu, že češtinu za ta léta už ovládal lépe. Bylo to dětskou četbou v mateřštině, plnou temných a krutých starogermánských pověstí a legend? Anebo tím, že těhotná matka na něho nechtěně přenášela veškerá zla, kterým byla jako nesympatizující s Říší ze strany henleinovců vystavena? A Hans, ještě nenarozený, je do sebe vstřebával a tím je později dokázal včas podvědomě rozpoznat? Těžko posoudit - Sigmund Freud nechá zdravít. Tak či onak, jakmile Hans spustil německy, ostatní zbystřili pozornost.

Nikdy se neoženil a po smrti rodičů zůstal sám. Avšak nestěžoval si - žil svým revírem a po večerech většinou vysedával v hospodě.

"Co nového v českém pralese, Konráde?" utahoval si hostinský, když před něj stavěl pivo.

"Nic, všude vládne starý ordnung," žertovně opětoval zase on. "Co bys také očekával, je-li pod německým protektorátem."

Léta plynula a plynula.

Jednoho listopadového rána loňského roku Hans opět za sebou přibouchl dveře hájovny a vykročil ven.

Bylo pošmourno, mrholilo a kolem se proháněl studený vítr.

Vdechl chladný vzduch.

To vypadá na brzkou zimu, pomyslel si a zachumlal se do kabátu.

Přešel na opačnou stranu silnice a po několika krocích odbočil na úzkou, obřími blatouchy lemovanou cestu, která ho zavedla do lesa.

Nejprve se zastavil na mítině, aby zkontroloval, kolik dřeva ještě zbývá odvézt na pilu, poté pokračoval dál k lesní školce.

Už z dálky mu nemohlo uniknout, že po obou brigádnících, kterým dnes chtěl ukázat, jak obvazovat vysázené stromky, aby při prvním nárazu mrazu nezašly, není ani vidu ani slechu.

Popošel blíž. Zastavil se a rozhlížel kolem.

Přece se holky nevypařily, řekl si v duchu a otáčel se do všech stran.

Tu cosi zahlédl před sebou v jehličí. Sehnul se a zvedl zlatý řetízek s přívěškem krucifixu. Řetízek byl v půli přetržený a na přívěžku byly stopy krve.

Vylekal se a řetízek pustil na zem.

Znovu se rozhlížel. Bezděky zvedl hlavu k obloze a - ztuhl. Vysoko nad ním, na samém konci holého a táhlého kmene bez větví, se pod zbytkem koruny pohupovaly batohy obou brigádníků.

"Propánaboha!" vykřikl nahlas.

Avšak ještě dřív, než se stačil vzpamatovat, náhle s ním začal cloumat třes. Ten však nebyl důsledkem právě prožitého leknutí. Ne, byl způsoben zvenčí. Jako by před ním kdosi roztočil obří vrtuli.

Před nečekaným náporem vzduchu se oběma nohama pevně zapřel a přivřel oči.

A jako ve snu viděl kolem sebe žhnout plamínky ohně. Takové zvláštní, namodralé plamínky, vyzařující ze sebe nezměrné zlo. A mezi nimi - jaká hrůza! - mrtvá těla andělů.

Stál jako přibitý a přemohla ho panika. Trhl očima, ale víčka měl jako z olova. I sluch ho zradil a začal ho ohlušovat tupým duněním.

Ve snaze dostat se co nejrychleji pryč se rozeběhl, ale zakopl o kořen a padl na záda. Vyděsil se, že se popálí a pokoušel se znovu zvednout. Jakási neznámá síla ho však drtila zpět a nemohl se ani pohnout. A aby toho nebylo málo, zem se začala chvět a on ucítil, jak se pod ním rozevívá trhlinka. Děsem, že se do ní propadne, už už chtěl vykřiknout, když tu ztěžklá víčka opět povolila a - všechno bylo jako předtím.

Vzchopil se a vstal. Zíral před sebe a nenapadala ho jediná kloudná myšlenka. Pouze tušil, že na toto zlo, na toto odjakživa nejobávanější zlo ze všech zel, jak ho rozpoznal, je krátký. Neboť přestože je pojmenovatelné, je neuchopitelné. A v jeho silách není mu zabránit. Není to v silách nikoho!

Koho taky? pomalu se vzpamatovával. Vždyť jediného, který by to dokázal, lidé před dvěma tisíci lety sami přibili na kříž. A boží moc přenechali jeho zástupcům, kteří jsou k smíchu a kteří nedovedou zabránit ničemu. Zhola ničemu! Zbývá jen jediné - varovat!

Ale před čím má varovat *nyin*? zarazil se. Před nízkou oblohou? Před ledovým severákem v polích? Před umklým lesem? Před stromy bez listí? Před čímsi, co *irgendwo da draussen...*

Pln úzkostné předtuchy opustil les.

Sněhový déšť nepřestal celý den. A další. A ještě další.

Hans zůstal doma. Jenom postával za oknem a vyhlížel ven.

K zemi se stále tiskly těžké mraky, jako by vychutnávaly odklad chvíle, kdy pod sebou pohrbí celou krajinu, do střechy bubnovaly zledovatělé kapky. Za celou dobu Hans nezahlédl jediný let ptáka nebo běh zajíce, oněmělo i bučení skotu. A tráva na louce, jindy i v listopadu poměrně svěží, zešedla.

Když ten večer se odhodlal odejít do hospody, vlastně ho ani nepřekvapilo, že hospoda, jindy zaplněná do posledního místa, zeje nyní prázdnotou.

Usadil se na židli u stolu pro štamgasty.

"Vypadáš ustaraně, Konráde," poznamenal vážným hlasem hostinský, když před Hanse stavěl půllitr. Působil zadumaně a očividně mu nebylo do smíchu.

"Už třetí den tu nebyla noha," pokračoval a vrátil se za výčep. "A nezdá se, že by se to v dohledné době mělo změnit. Všichni sedí doma a hlídají. Mají strach. Není přece normální, aby Válkovi pošly kozy, Pazderkovi pochcípali slepice, Šindelářova kráva vyvrhla mrtvé tele a Sklenář přišel o celou úrodu brambor. A to všechno během posledních dnů najednou. Chlapi se na tebe zlobí, žes je nevaroval..."

Hans upíjel pivo a mlčel. V hlavě se mu divoce sbíhaly myšlenky a nevěděl, co má odpovědět.

"A představ si," navázal hostinský na přerušovaný monolog a začal leštit pult, "že ty dvě holky, co u tebe brigádničily a sem ke mně chodily na guláš, se dodnes nevrátily domů. Ptali se tu na ně strážníci z Chrastavy. Poslal jsem je za tebou, jenže v noci mne probudil jejich náčelník, kde prý jsou? Ani oni se nevrátili na okrsek," zavrtěl hlavou. "Konráde, řekni, je to normální? To aby se ještě dělali starosti o ženu. Od včerejška leží v nemocnici, chytla nějaký virus. Volal jsem tam snad stokrát, ale telefon nikdo nebere."

Hans vstal a popošel ke dveřím. "*Irgendwo da draussen..., irgendwo da draussen...*," opakoval a zvednutým ukazováčkem varovně mířil k oknu. Pak vzal za kliku a vyšel ven.

Někde tady venku..., někde tady venku..., přeložil si hostinský Hansova slova. Co jimi měl na mysli, nemohl ale stále pochopit. Pověsil utěrku a sáhl po klíči od sklepa. Vzpomněl si, že dopoledne odtamtud zaslechl podivné zvuky.

Jako by cosi cizího uvnitř jeho mysli a bez souhlasu s ním se smířilo s neodvratnou skutečností, Hans tu noc spal kupodivu dlouho a klidně. Přesto s probuzením se dostavil starý neklid. Ba co víc, strach.

Závěsy na oknech byly překvapivě roztažené, květináče na parapetu převrácené a hodiny na zdi tikaly tak unaveně, že by se nedivil, kdyby se zastavily. I stará litinová kamna přestala v noci hřát a v ložnici s vysokým klenutým stropem byla zima.

Vstal a přešel do kuchyně. Ze sporáku vzal konvici na čaj a otočil kohoutkem vody. Žádná netekla. Zkusil to ještě jednou, ale marně.

Vyšel na chodbu a zmáčkl vypínač. Ani elektřina však nefungovala. Poslepu prošel celou chodbou a šmátral za dveřmi ostatních místností. I v nich bez výsledku. Vrátil se tedy do ložnice a sedl si na pelest postele.

Přemítal.

Pak zase vstal, odemkl skříň s loveckými střelnými zbraněmi a vyjmul tu největší - kulovnici na divočáky. Ze šuplíku vyndal plechovou krabičku s náboji a kulovnici nabil. Zbylé náboje vysypal na noční stolek a s pažbou v podpaží se znovu usadil na pelest. Cítil se bezpečněji, přestože mu bylo nadevše jasné, že proti tomuto zlu žádná zbraň nepomůže. Mezitím se o něco rozednilo a do ložnice začalo proudit světlo. Lépe řečeno, jakési torzo světla, neboť břichaté mraky, z nichž se bez přestání linuly husté, mrznoucí provazce vody, visely tak nízko, že by si člověk myslel, že se již dotýkají horního patra.

Náhle zahřmělo a hromosvodem projel blesk. I vítr zesílil, prudce oblétl hájovnu a tvrdě uděřil do oken. Ale nejen to, uvolnil i saze v komíně, které hnány poryvy větru pronikly do všech koutů a zpodě dveří pak do celého domu. Divoce vířily sem a tam, nahoru a dolů, a jejich lepkavý prach pokryl podlahu i celý strop.

Hans se rozkašlal, dusil se, oči ho pářily. A začal si neblaze uvědomovat, že mu patrně zbývá už jen několik málo minut.

Hrom opět udeřil. A znovu. A ještě jednou.

Vtom postřehl mihotavou zář. Vycházela odněkud zezdola, vytrvale sílila, prolétla ode zdi ke zdi a vzduch zbarvila do ledové modři.

Hans položil kulovnici na zem a zvrátil se do peřin. A v očekávání nadcházejícího zavřel oči.

Ohlížej se v bázni

"Jestli nepřestaneš pít, odejdu!" vyhrožovala Karolína pokaždé, když se Vojtěch zakymácel ve dveřích.

Protože ale své výhrůžky nikdy neuskutečnila, Vojtěch je nebral příliš vážně. Většinou ještě v kuchyni trochu pojedl a pak tvrdě usínal na otomanu v rohu. V podnapilém stavu ho manželka odmítala vpouštět do ložnice.

Kamenem úrazu bylo, že Vojtěch jako venkovský lékař byl neustále obdarován nejrůznějšími pozornostmi, především domácí pálenkou. Nelze se tedy divit, že když i přespolní si začali šuškat, že s lahvičkou výtečné slivovičky je možné zajít k němu i po ordinační době, byl stále častěji namol.

Přítom všechno začalo nevinně. Ačkoliv byl Vojtěch křtěný Vltavou, chtěl Prahu opustit a přestěhovat se někam na poklidný venkov. A Karolína by nejraději zpátky na severní Moravu, odkud pocházela. Když pak jednoho dne krátce po Vánocích zemřela její babička a v závěti jí odkázala dům pod Pradědem, na nic nečekali, prodali byt v paneláku a hlavní město opustili natrvalo.

Na nové prostředí si rychle zvykli a oba měli plné ruce práce. Vojtěch v ordinaci na náměstí, Karolína jako archivářka v nedalekém Bruntále. O víkendech pak společně zvelebovali dům i zanedbanou zahradu. Na níž, hned zjara, začala Karolína zvat své kolegy z práce.

Bůhvíproč, ale Vojtěchovi všichni připadali poněkud divní. Měl pocit, že jejich sympatie vůči němu je pouze hraná, nikoliv upřímná. Jako by jejich mnohdy až okaté přátelská gesta byla jen jakýmsi zastiňovacím manévrem sloužícím jinému, jemu neznámému cíli.

Mnohokrát na to Karolínu upozorňoval. Dokonce se jí nedávno svěřil, že v jejich přítomnosti trpí podivnými halucinacemi. Kupříkladu minulou neděli, když opékali na zahradě to sele od sedláka, mu několikrát přišlo, že na rožni vidí namísto selete sedlákovo napíchnuté dítě. Všichni se přitom šklebili, jako by věděli naprosto přesně, co právě vidí. A když pak po půlnoci odešel s kbelíkem pro vodu, aby uhasil ohniště, za stromy zaslechl podivné hlasy. V řeči, kterou nikdy neslyšel. Jediné čemu rozumněl bylo jeho jméno.

"To máš z toho pít," bylo vše, co na to řekla.

Přehouply se velikonoce a jejich čerstvě započatý život na vesnici pokračoval i přes uvedené neshody spokojeně dál. O to více byl Vojtěch zaskočen, když jednoho večera musel klíčem v zámku otočit dvakrát - dopis na rozloučenou ležel v kuchyni na stole.

Dopis, lépe řečeno útržek papíru s lakonickým *Odešla jsem*, Vojtěch přelétl snad stokrát za sebou. Tak přece, říkal si zkroutěně a mysl mu ztěžkla. Po chvíli se ale vzpamatoval, sáhl do lednice pro nedopitou láhev a hltavě ji do sebe obrátil. A aniž by se svlékl nebo si vyzul boty, ulehl na otoman. Stejně se vrátí, odbyl to mávnutím ruky a v momentě usnul.

Uběhl týden, avšak Karolína se nevracela.

Mohl by za ní zajet, uvažoval, protože jinde než u rodičů v Bruntále být stejně nemůže. Avšak to by musel takřkajíc po kolenou a slibovat hory doly. A to se mu nechtělo. Rozhodl se jinak: s pitím je konec, k tomu sám dokončí opravy v domě i na zahradě. A teprve poté, jako princ na bílém koni, si pro Karolínu slavnostně přijede.

A začne i sportovat, zvýšil si laťku, odhodlán udělat vše, aby manželství s Karolínou zachránil. Pár kil dole mu jenom prospěje, v poslední době to přeháněl i s jídlem, přiznal si nelibě a poplácal se po rostoucím pupku.

Netrvalo měsíc a lidé z okolí se stali svědky zvláštní proměny. Z Vojtěcha, do nedávna "bodrého vesnického doktůrka s bříškem", se pozvolna stával "uvážlivý a zodpovědný lékař", který každého, kdo vešel do ordinace s lahví šnapsu nebo s mísou ze zabijačky, nemilosrdně vyhodil. A který se po večerech už nepotácel po návsi, nýbrž běhal po lesích či doma zedničil a okopával keře.

"Pane doktore," volával na něho soused přes plot, "nepřeháníte to s tím zdravím? Kdo nás bude léčit, až to s vámi švihne?" mlel stále dokola a v jeho pohledu bylo možné rozpoznat, co si o Vojtěchovi myslí: *Když ještě chlastal, byla s ním sranda...*

Přestože bylo úmorné vedro, Vojtěch otevřel branku a vyběhl ven. Za lávkou přes potok odbočil za humna a pokračoval mezi lány polí. Minul boží muka a s úlevou vběhl do lesa - vzduch tam byl svěží a voněl pryskyřicí a jehličím.

Přeskakoval stíny stromů, kličkoval mezi pařezy a klikatou cestou vyběhl vysoký kopec. Nahoře se zastavil, rukama se opřel o stěnu skály a mohutně oddychoval.

Náhle mu cosi prudce zasvištělo za zády. Lekl se a otočil. Mimo okolních stromů ale neviděl nic. Za okamžik to samé. A než se stačil vzpamatovat, jako kdyby ho někdo zespu uchoopil za nohy, podlomila se mu kolena, svalil se na zem a zůstal ležet s hlavou zvrácenou dolů. Nemohl se pohnout a cítil se jako přikováň. Sevření však vzápětí povolilo a Vojtěch se postavil. Očistil se od jehličí a nechápavě se rozhlížel kolem. Proboha, co to bylo? Zaposlouchal se, ale neslyšel nic. Vlastně slyšel - naprosté ticho. Neboť les, jindy šuměním větru, švitořením ptáků a bzučením hmyzu hlasitě živý, nyní jen hrobově mlčel.

Podivné místo, pomyslel si a rozeběhl se nazpátek z kopce dolů.

"Někdo tu na vás už netrpělivě čeká," řekla sestřička, když Vojtěch vešel zrána do ordinace. "Na pacienta ten člověk ale nevypadá, odmítl mi dokonce sdělit své jméno," dodala a pozvedla obočí.

"Tak ať vejde," odvětil Vojtěch a oblékl si bílý plášť.

Vešel muž staršího věku, v saku a s kravatou, na první pohled z města. Byl dost neklidný a neustále těkal očima ze strany na stranu. Sotva se však posadil naproti Vojtěchovi, upřel zrak na sestřičku.

Vojtěch pochopil: "Sestro, buďte tak hodná a skočte do lékárny vyřídít tu včerejší objednávku!"

Ta se zatvářila kysele, nicméně mlčky se otočila a přibouchla za sebou dveře.

"Co mohu pro vás udělat?" zeptal se Vojtěch, když osaměl a připravil si poznámkový blok.

Muž se naklonil přes stůl a jako kdyby měl strach, aby ho neslyšel ještě někdo jiný, pošeptal mu do ucha: "Přišel jsem vás varovat!"

"Varovat? Varovat před čím?" Vojtěch nechápal a zhoupl se v křesle.

Místo odpovědi muž vstal a přistoupil k oknu. Poodhrnul záclonu a nataženým prstem ukázal ven: Kam se pohnu, jsou mi v patách," zasyčel.

František zrozpačitěl: "Obávám se, že vám nerozumím..."

"Oni nebyli bez viny," pokračoval a posadil se znovu na židli. "Mám důkazy, že všichni byli ďáblovými pomocníky. Svatá inkvizice se nemýlila, když je posílala na hranici. Takový Tomáš Torquemada zasadil v 16.století v Seville ďáblu velkou ránu. Ne nadarmo se mu říkalo Velký inkvizitor. A když o sto let později, po dalším řádění ve Francii, Skotsku a Německu, se ďábel se svými pomahači usadil nedaleko odtud ve Velkých Losinách, Jindřich Boblik z Edelstadtu nezůstal sevillskému mistru nic dlužen," pokýval uznale hlavou. "A vidíte, uběhla další tři století a jsou tu znovu. Mnohem silnější a mocnější, neboť z Čech se opět stala bezbožná zem, snad bezbožnější než kdy předtím. A proměnila se nanovo v rejdiště zpřeženců pekla, dnes rekrutovaných z potomků upálených kacířů. Právě z těch, které Jindřich Boblik spolu s ostatními inkvizitory usvědčil a po zásluze potrestal. Nebylo jediného kacíře, který by neměl na těle znamení ďábla - stigma diabolikum," zdůraznil. "Proto jsem vás přišel varovat. Neboť nám, pravňukům těchto svatých inkvizičních soudců, kteří se ďábla nezalekli i přesto, že mnohdy sami nakrátko podlehli démonu tělesného chtíče, hrozí vážné nebezpečí odplaty. Boha zde není, roste špatnost, mravnost upadá a zlo nabírá na síle."

Vojtěch na něho mlčky hleděl a poznámkový blok zase zaklapl.

"Vy si myslíte, že patřím do blázince," uhodl jeho myšlenky. "Jak ale vysvětlit, že nejen v Seville, nýbrž v celém Španělsku dnes nenajdete jediného Torquemadova potomka? A zkuste zalistovat v šumperském, opavském, olomouckém či jiném telefonním seznamu kdekoliv po republice - ani jeden Boblik. To ještě nemusí nic znamenat, namítnete. Pozdější pokolení se mohla přestěhovat do jiného kraje, ženy převzít jména po mužích a tak dále. Jenže tak tomu není!"

Odkašla si, z kapsičky saka vyndal růženec a sevřel ho v dlani.

"Před svým odchodem do důchodu jsem se intenzivně zabýval inkvizičními procesy," zmínil hlas. "Nejen u nás, nýbrž po celé Evropě. Navštívil jsem nejrůznější církevní i světské instituce, vyhledal jsem i řadu badatelů zabývajících se sestavováním rodokmenů. (Ukažte mi někoho, kdo si vlastní rodokmen dokáže sestavit sám. Maximálně máme ještě ponětí o pradědečkovi a tím to končí," poznamenal na okraj.) "A zjistil jsem zneklidňující fakta: Zatímco potomků upálených kacířů je stále víc, potomků soudců inkvizičních tribunálů je stále méně. Přesněji řečeno, ztrácejí se beze stop. Jednoho dne odejdou z domova a slehne se po nich zem. A není rozdílu, kdy a kde se to stane, dějiny se pouze opakují. Jakmile začne ubývat boha, nastupuje ďábel. Jak napsal Dostojevský, *kde není Boha, tam je všechno dovoleno*," znovu se rozohnil.

Nebyť toho, že v tuto chvíli vešla zpět do ordinace sestra s plnou náručí obvazů, Vojtěch by muže patrně již přerušil a taktně mu doporučil navštívit kolegu psychiatra v okresním městě. Dost si už vyslechl, aby podobné doporučení napsat mohl. Naštěstí ale nic psát nepotřeboval. Muž se s příchodem sestry zvedl a se slovy: "Musím varovat ostatní," opustil ordinaci.

"Sestro, kdybyste někde ve skříni našla zapomenutou flašku, nezlobil bych se," prohlásil Vojtěch, když mu v její tváři nemohl uniknout jeden velký otazník.

Silnice byla samý výmol, navíc úzké serpentiny nedovolovaly rychlou jízdu. Do toho přšelo, padala mlha a viditelnost byla takřka nulová.

"Už jsem si myslel, že se vás nedočkám," uslyšel Vojtěch v okamžiku, kdy před budovou policie v Šumperku zamykal svou škodovku.

"Zdravím vás, poručíku. Co vy tady v tomhle nečase?" neskrýval překvapení nad tím, že se setkávají na ulici. Znali se krátce z nedávného vyšetřování vandalismu na hřbitově nedaleko Vojtěchovy ordinace.

"Chtěl jsem jen na čerstvý vzduch. I když příznávám, že nejlepší nápad to nebyl," pousmál se a dlaní si setřel vodu z vlasů. "Půjdemě nahoru?"

"Omlouvám se za nedochvilnost," řekl Vojtěch na schodech cestou do poručíkovy pracovny, "ale chvílemi jsem měl pocit, že mi *někdo* brání se k vám dostat. To počasí není normální..."

"S tím si nelamte hlavu, doktore. Čekání i trpělivost mám v popisu práce."

Vešli dovnitř a posadili se ke stolků uprostřed místnosti.

"Jak jsem vás informoval v telefonu," začal poručík rozvážně, "jste posledním člověkem, který se zmizelým archivářem mluvil. Vyšel o vás z ordinace a od té chvíle jako by se za ním slehla zem."

Vojtěch pokrčil rameny: "Víc vám k tomu už nepovím. Snad jen tolik, aniž bych případ zlehčoval, že za minulého režimu by se za ním neslehla zem, nýbrž zavřela brána psychiatrické léčebny. Mimochodem, tam jste ho už hledal?"

"Samozřejmě, ale ani tam o něm nic nevědí. Přestože tam již jednou hospitalizován byl."

"Neříkejte!" vyhrkl Vojtěch.

"Není to tak dlouho," upřesnil poručík. "A od tamního primáře jsem se dozvěděl zajímavé věci. Tak třeba do roku 1989 byl pohřešovaný zaměstnán jako odborný archivář na zámku ve Velkých Losinách. Podle tehdejších posudků byl velice schopný i politicky angažovaný, jak se tehdy vyžadovalo. S příchodem společenských změn se však u něho začalo projevat silné náboženské citění, což bylo zprvu chápáno jako přirozený projev dosud potlačované svobody vyznání. Jenže na vrub toho pohřešovaný přestal plnit zadávané pracovní úkoly a buď se zavíral v zámecké kapli nebo jenom mluvil o ďáblu a spiknutí temnot, kterému je prý na stopě. Kolikrát si vzal i neplacené volno a narychlo odjel do ciziny - pro údajně další důkazy. Museli ho přeložit do městského archivu v Bruntále, kde se ovšem pomátl úplně. Celé dny se hrabal v zaprášených matričních knihách a stále si z nich něco vypisoval. Nakonec ho poslali na psychiatrii a z té rovnou před dvěma týdny do důchodu."

Že se o něm Karolína nikdy nezmínila, ani ho spolu s ostatními nikdy nepřivedla domů? zarazil se Vojtěch, ale nahlas neřekl nic. Nebyl by rád, kdyby se na Karolínu poručík vyptával.

"Rodinu měl?" zeptal se namísto toho.

"Neměl. Byl to starý mládenec, dříve prý velký sukničkář. Ale měl zajímavého předka - ten byl koncem 17.století na opavsku obávaným inkvizitorem, majícím na svědomí desítky upálených. Podle dochovaných pramenů to byl fanatický vymýtač ďábla. Hlavně z ženského těla, jestli mi rozumíte..."

Vojtěch byl překvapen. Znamená to, že archivář nemluvil tak zcela nepravdu? Přesto si to nechal pro sebe. "Jak to ale souvisí s dneškem?"

"Zatím ještě nevím," povzdechl si poručík. "Jedno však vím jistě - pohřešovaný není prvním a jediným člověkem, který se zde v poslední době ztratil. A protože jako kriminalista nevěřím na náhody, začal jsem mezi všemi zmizelými hledat nějakou společnou niť. Tedy mimo jiné se zaměřit na nejširší rodinné vazby a hlouběji se porozhlédnout v jejich minulosti. A teď se podržte, doktore! K Adamovi a Evě jsem sice nedošel, nicméně jsem zjistil, že všichni praprapředci pohřešovaných byli v 17.století duchovními katolické církve. A více či méně se zapletli do inkvizičních procesů spolu s nechvalně proslulým Jindřichem Bobligem z Edelstadtu. To jméno určitě znáte z románu nebo z filmu Kladivo na čarodějnice. Co tomu říkáte, doktore?"

"Co tomu říkám? Že zatímco vy Bobliga nazýváte nechvalně proslulým, archivář ho téměř svatořečil. Jinak mi snad nechcete namluvit, že v dnešní době se lidé ztrácejí jen proto, že jejich prapradědové se zapletli s honbami na čarodějnice?"

"To netvrdím," zavrtěl hlavou. "I přesto, že tato zpětná vazba, která je všem společná, je přinejmenším pozoruhodná, ne? Také by mne zajímalo," rozpřáhl paže, "proč mne pohřešovaný, krátce předtím než byl u vás, zde v budově hledal. Když přišel, byl jsem zrovna v terénu a tak se ho chtěl ujmout kolega. Myslel si, že se jedná o nahlášení nějakého trestného činu. Jenže pohřešovaný mu odmítl cokoliv sdělit a trval výhradně na mé přítomnosti. Není to podivné?"

Vojtěch rozpačitě přikývl.

Poručík náhle vstal, přešel k oknu a zadíval se na oblohu. "Nezvyklý konec léta," pronesl posmutněle. "Na Svatém kopečku u Olomouce už opadlo všechno listí a na Petrových kamenech v noci mrzne. A v poledne mi volala vyděšená žena, že se nám na zahradě usídlilo hejno havranů."

Vrátil se ke stolku, ale už se neposadil.

"Stavím se za vámi, až mi přijde odpověď z Vatikánu. Arcibiskupství v Praze mlčí a já už déle čekat nemohu. Zejména, je-li klubko zamotáno takovým způsobem, že zdravý rozum pokulhává a člověku nezbyvá nic jiného, než se obrátit o pomoc jinam. I za cenu ztráty důvěry v náš hmatatelný svět," řekl poněkud tajemně, podal Vojtěchovi ruku a pohroužil se do sebe.

Nejvyšší čas si pro Karolínu zajet, Vojtěch usoudil s úšklebkem, když dole nasedal do auta a nemohl si nevšimnout, jak poručík otevírá okno dokořán a zadumaně hledí na nízké bouřkové mraky.

Počasí se nezlepšilo ani v příštích dnech. Bylo neustále zataženo, vál studený vítr a pokud zrovna nelilo jako z konve, alespoň drobně mrholilo.

Už zítra si Karolínu odvezu domů, rozhodl se Vojtěch jednoho podvečera začátkem září, když vyrazil na obvyklý běh do lesa. Léto odešlo a o jeho proměně se Karolína musela dávno dozvědět, přitakával si. Navíc po tak dlouhé době jí určitě chybí stejně jako ona jemu, ujišťoval se a zatoužil po ní.

Cesta v polích byla jedna bezbřehá kaluž a rozbahněná půda mu podklouzávala pod nohama.

Zatraceně, tohle je na zlomeninu, rozlobil se a zvolnil tempo.

Vtom zaslechl šepoty. Přicházely z míst, kde se tyčila boží muka. Zahleděl se tím směrem, ale nikoho nespapřil.

Šepoty se ozvaly znovu a Vojtěch se zastavil.

Přestože bylo téměř nemožné, aby za útlým sloupem božích muk byl někdo schován, Vojtěch je krátkým obloukem obešel a ostražitě se za ně podíval. Ani tam však nikdo nebyl.

Náhle mu cosi prudce přeletělo nad hlavou. Ohnal se rukou a přikřčil. Po nepatrné chvíli se znovu narovnal a rozpačitě se rozhlížel všemi směry. Avšak nezahlédl nic. Do úst si strčil stonek trávy a neklidně ho přežvykoval mezi zuby. Byl ve stavu, který nelze nazvat jinak než úlekem a pocitem neskutečna. Co se to děje? tápal.

Tu si všiml, že lán pole před ním, včera ještě rozoraný do úhledných brázd, je až k horizontu v dáli zarostlý vysokými keři. Hustými, divokými, nehezkými keři prorůstající jeden do druhého a podlamujícími se pod tíhou tmavých bobulí.

To je přece rulík, vyděsil se. Rulík zlomocný, lidově zvaný Čertova třešeň a smrtelně jedovatý. Proboha, kde ten se tady vzal? A v takovém množství? Přes jedinou noc a jediný den...!

Najednou se mu podlomila kolena. A to stejným způsobem jako tenkrát pod skálou v lese, kdy měl pocit, že ho někdo zespodu uchopil za nohy.

Vykřikl a padl na záda. Obloha nad ním ještě více potemněla, zahřmělo a vzduch se hrozivě ochladil k bodu mrazu. Ani teď se nemohl pohnout a z úst mu vycházela sražená pára.

S obtížemi se vyprostil ze sevření a roztřásl se zimou. Vstal a čelem se obrátil k poli. Soustředil se, neboť mu přišlo, že právě odtamtud znovu zaslechl šepoty. Zbystřil sluch. Šepoty se přibližovaly a Vojtěch začal rozeznávat i jednotlivé hlasy. A přestože slyšel už i kroky a praskání nalomovaných větvíček keřů, stále nikoho neviděl.

Snad nezačnu věřit na duchy? pokoušel se přesvědčit sám sebe, ale musel si přiznat, že se mu to nedaří. Začal se bát a pohlcovala ho předtucha čehosi zlého.

Hlasy se přiblížily na dosah a Vojtěch v nich nemohl nepoznat stejnou řeč, jakou zaslechl na jaře doma na zahradě při opékání selete. Neznámou řeč připomínající hebrejštinu, ovšem mluvenou jakoby pozpátku. Ale nejen to - jeden z hlasů patřil Karolíně.

Ztuhl a zmocnilo se ho neblahé tušení přímých a neodvratných souvislostí. A navzdory tomu, že vši silou se bránil nepodlehnout náhlému prozření, opřel se zády o boží muka, zaryl prsty do kamenů, zavřel oči a čekal.

Poslední metro

"Taková náhoda!" zavolal Václav do pootevřeného okénka na Romana, kamaráda z dětství, který u Národního divadla čekal v autě na zelenou. "Včera v metru zahlédnu Danu, dneska narazím na tebe. A tolik let jsme se neviděli. Pozdravuj doma a ukažte se někdy!" dodal a postrkován davem chodců pokračoval po přechodu dál.

"Tak to se ti tedy povedlo," prohlásila manželka poté, co jí Václav o svém setkání s Romanem vyprávěl. "Copak nevíš, že je po smrti?"

"Kdo je po smrti?" zarazil se.

"Přece Dana."

"Co to povídáš?"

"Ty to nevíš? Při těch záplavách před osmi lety ji vzala voda i s poštou, kde vydávala balíky. Do dneška ji nikdo nenašel."

"Co to plácáš? Vždyť po půlnoci seděla na Florenci v posledním metru, které mi zrovna ujelo před nosem. Musel jsem zase rychle běžet nahoru, abych chytil alespoň poslední tramvaj. Proč myslíš, že jsem přišel tak pozdě?"

"Bůhví koho jsi viděl, ale Dana to být nemohla. Připadáš mi jak Vodrážka od vedle, který už je tak vypitý, že mele na potkání, jak chodí někam do Karlína hrát mariáš se svými kumpány z hospody. S těmi, které tenkrát Vltava odnesla i s výčepem. Měl štěstí, že byl toho dne namol už v poledne a odpotácel se domů dřív, než se to stalo. Ani jeho by už nikdo nenašel."

"Nepřeháněj, nepřeháněj!" zaprotestoval Václav, "zrovna s tímhle ožralou mne srovnávat nemusíš."

"Nesrovnávám, jen jsem tím chtěla říct, že Danu jsi prostě vidět nemohl, protože je mrtvá. A Romanovi bys měl zavolat a omluvit se mu. Chudák jeden, ten na tebe asi koukal..." zakroutila hlavou.

Když nedávno zkrachoval autoservis, ve kterém Václav pracoval jako technik, našel si poměrně rychle nové místo ve veřejných garážích nedaleko Bílé labutě. Místo jaké hledal, neboť už měl po krk onoho věčného poklonování zákazníkům, jaké se od pracovníků v mnohých firmách vyžaduje. Kdy podle vzoru: "*Ano, pane, ten čtverec je kulatý,*" musel i sebearogantnějšímu pitomci dát vždy zapravdu.

Takhle se posadil do pokladny u výjezdu a měl klid. Jedinou nepřijemností bylo, že musel vzít zavděk pouze odpolední směnou končící o půlnoci, neboť dopolední byla již obsazena mladou maminkou. Nicméně i tak byl spokojen - koneckonců pár let před penzí nemohl vznášet přehnané požadavky.

"Jestli zase nestihnu poslední metro, tak si mi nepřejte, chcípáci!" žertovně pohrozil zařatou pěstí dvěma almarám z bezpečnostní služby, které přijely převzít celodenní tržbu. "A od zítra budete jezdit o hodinu dřív," dodal s grimasou zlého muže a pro jistotu rychle pelášil pryč.

Eskalátor dolů byl prázdný, jen směrem nahoru na něm postávalo několik lidí. Václav se podíval na hodinky a uklidnil se - poslední metro do Vysočan, kde bydlel, tedy ještě nepřijelo.

Byl v necelé polovině, když se do něho náhle opřel prudký závan vzduchu, neklamná známka blížící se soupravy metra. Proboha, oni si jezdí, jak se jim zachce, zaklel v duchu a schody vzal úprkem. Po doskoku na pevnou zem však zapomněl zpomalit, klopýtl a svalil se. Tentokrát zaklel už nahlas a dost neslušně, nicméně rychle se opět postavil na nohy a uhaněl dál. Po několika metrech oběhl podpěrný sloup a ocitl se na nástupišti, kde stejně jako včera spatřil vzdalující se červená světla koncového vagonu. A - Danu sedící na stejném místě vzhodu u dveří. Ještě zamával, aby ji na sebe upozornil, ale to už vlak mizel v tunelu.

Posadil se na lavičku a rozhlédl se kolem. Nikde ani noha a tak si rozlobeně zapálil.

Podle ukazatele času v rohu na zdi zjistil, že jeho náramkové hodinky se mu opoždějí o deset minut. A došlo mu, proč dvakrát za sebou metro nestihnul.

Sakra, nemělo to jeho poslední podle jízdního řádu už před deseti minutami odjet? Nechápal to. Co tohle tedy bylo za metro? Že by manipulační jízda? Hloupost, odpověděl si. Přece žádná manipulační jízda cestou nenabírá pasažéry, to by uvnitř nikdo neseděl. Ani Dana ne. A ať ho manželka přirovnává ke komu chce, Dana uvnitř seděla, tím si byl naprosto jist.

Vyfoukl kouř a opřel se lokty o kolena.

To ovšem vylučuje, že je po smrti, uvědomil si. Zřícení a odplavení pošty patrně jen obratně využila k tomu, aby se takřikajíc vypařila a začala nový život. Pokud si vzpomíná z doslechu, manželství s Romanem stejně už bylo jen na papíře.

Že by ale byla natolik hloupá, aby zůstala v Praze a spoléhala na anonymitu velkoměsta? Jezdila veřejnou dopravou a v případě náhodného setkání s někým, jako je třeba on, dělala mrtvého brouka? To se mu nezdálo, to mu k ní nepasovalo.

Vstal, zašlápl cigaretu a vyročil zpět k eskalátorům.

Proskená refíž plná spadaneho listí zela úzkostnou prázdnotou. Poslední tramvaj už také odjela a na opuštěné koleje se teď slétávaly vrány. Byla studená a větrná podzimní noc.

Václav se rozhlédl kolem - po taxi ani stopy. A tak se rozhodl jít Sokolovskou kus pěšky.

Už ani v nejmenším nepochyboval, že Dana je naživu. Přesto, ať to zní sebedivněji, nebylo její "zmrtvýchvstání" tím hlavním, co mu zaměstnávalo mysl.

A proč by také mělo? Neodehrávají se snad podobná zinscenovaná zmizení po celém světě tisíce denně? Musí to být jako v nějaké přihlouplé operetě nevěrný manžel, jdoucí si v pyžamu a se slovy: "*Hned jsem zpátky!*" koupit do automatu cigarety a už se nikdy nevrátí? Proč by to pro změnu nemohla být nevěrná manželka, chytící za pačesy naskytající se příležitost a nechající se naoko pohřbit v povodňových troskách?

Zkrátka samotná skutečnost, že Dana se neutopila, Václavovu mysl nijak nezatěžovala a bral ji jako svého druhu tragikomický závěr jednoho nevydařeného manželství. Kdo může navíc vědět, že ji Roman nenechal nakonec "utopit" sám, neboť mu bylo trapné před okolím přiznat, že mu utekla s jiným.

Václavovu mysl zneklidňovalo něco zcela jiného. Měl pocit podobný pocitu dítěte, které škvírou ve dveřích nahlédne do vedlejší místnosti a než se stačí zorientovat, dveře se samy přibouchnou.

Uvědomoval si, že na celé věci něco nesedí. Že v tom spěchu, ve kterém se vše odehrálo, musel něco přehlédnout, něco mu muselo uniknout.

Zastavil se a mezi rty si vložil novou cigaretu. Zapalovač v divokém větru odmítal poslušnost, teprve až na několikátý pokus se mu podařilo oheň udržet.

V tom samém okamžiku, jako na povel, vyjelo zpoza rohu rozsvícené taxi.

To určitě, sotva jsem si zapálil, povzdychl si a nechal taxi bez povšimnutí projet kolem.

Vytržen z myšlenek ho upoutala výkladní skříň naproti. Byla rozbitá, vymláčená a spoře ozářená jen nažloutlým pouličním osvětlením. Stejně jako nízký, dvoupatrový dům nad ní, opuštěný a zchátralý, který podle přistaveného kontejneru byl nepochybně určen k brzké demolici. Dost vysoko, v místě, kde kdysi začínalo obytné patro, se po celé délce domu táhla zašlá šmouha po opadlé vodě.

Přešel na druhou stranu a do zpusťované výlohy, ze které vycházel pach plísně a vlhkosti, se zvědavě zahleděl. Uvnitř, mezi střepey skla, se povalovaly zmačkané plechovky od piva, prázdné lahve od tvrdého alkoholu i několik umělohmotných dvoulitrovek od limonád. Hluboko vzadu se krčilo torzo krejčovské panny, mezi zbytky otlučených cihel tlela na zádech obrovská krysa. A všude přehrášel starých, zahnědlých a zmuchlaných novin.

Opatrně, aby se nepořezal, prostrčil ruku dovnitř a jedny noviny vytáhl ven.

Trend na konec léta, stálo nad fotografiemi polonahých a vyhublých žen. Jinak ani slovo, takže Václavovi nebylo jasné, je-li tím trendem myšlena podvýživa nebo ony úzké proužky látky, které těm chuděrkám obepínaly zbytky boků.

Noviny pohodil na zem a sáhl pro jiné.

Jak se stát milionářem, lákala k přečtení víkendová příloha bulvárního deníku s ilustračním obrázkem amerického dolaru.

I tu bez zájmu odhodil.

Dopravní podnik popírá zmizení plně obsaze... přelétl hustě vytištěná písmena na dalším novinovém listu. Palcová písmena přes fotografii do stropu zatopené stanice metra, v níž nad hladinu vody vyčnívala jen šedivá střeška vlaku. Zbytek nadpisu i celý článek nebyly čitelné, jen vpravo nahoře bylo možné si domyslet datum vydání: *...pen 2002*.

Václav se zarazil: jak to, že mu to dochází až nyní?

A jeho bezprostřední zážitek, dosud částečně zahalený v mlžném oparu, se mu pozvolna začal vyjasňovat do ostřejších obrysů: vlak, ve kterém viděl odjíždět Danu, byl přece celý mokrý! Voda mu stékala po stěnách a oknech, jako had v písku se plazila tiše zpod zavřených dveří a mezi kolejemi za sebou zanechávala blátivou stopu. Jako kdyby vlak právě přijel odněkud z deště, z lijáku, z průtrže mračen.

Byl zmaten - nejméně týden nepadla v Praze jediná kapka. A i kdyby padla, uvažoval, neleží snad Florenc hluboko v podzemí, v samotném centru města, kilometry vzdálena od obou konečných stanic nacházejících se na povrchu? A vlastně, už i ta včerejší souprava byla mokrá!

Vzápětí mu došlo, že i muž se slamákem sedící vedle Dany, jehož si proto nemohl nevšimnout, byl včera i dnes ten samý.

Cosí mu našeptávalo, aby se znovu podíval na fotografii z novin. Zatajil se mu dech - pestrobarevné graffiti těsně nad hladinou vody a pod střešou zatopené soupravy bylo to samé jaké podvkrát zahlédl na vagónu, ve kterém seděla Dana.

Rozbušilo se mu srdce a začal pochybovat o svém rozumu.

Jako ve filmové smyčce si výjevy z obou dnů opakovaně promítal na plátno svého vnitřního zraku a všechny detaily, jak je z paměti doloval, do smyčky nově sestřihával. A pozvolna, velice pomalu mu docházelo, že oba výjevy jsou jeden a tentýž obraz. Obraz složený ze stejných záběrů, stejných rekvizit a za účasti stejných představitelů nehybně sedících v sinalém, jen nouzově osvětleném vagónu metra.

Domů dorazil velmi pozdě a manželka už spala. A když se ráno probudil, byla už zase pryč.

Vstal a nejprve přeběhl do koupelny. Pak se oblékl, sundal klíče z věšáku a zabouchl za sebou dveře.

Venku se vydal k refíži na konci ulice. Tramvaj přijela překvapeně hned a byla poloprázdná.

Konec měsíce a duchodci jsou bez peněz, lekl se své škodolibosti, nicméně byl rád, že se nemusí proplétat mezi jejich nákupními taškami na kolečkách.

Posadil se a rukávem očistil zadýchané sklo okna. Obloha byla až nepřírozeně tmavá a působila dojmem olověného poklopu drtícího celé město. Nikde obrys či odstín mraků, marně hledal skulinu, za níž by mohl vytušit byť jediný paprsek slunce - nad Prahou se vznášel temný monolit ponuré a zlověstné šedi rozpínající se do všech stran.

Co vlastně očekával, že v té páchnoucí výkladní skříni najde? Co si sliboval v tom opuštěném, povodňovou vodou zdevastovaném domě ještě objevit? Rozluštění pochyb o svém rozumu? O svých smyslech? Odpověď, pohybuje-li se ještě v reálném světě anebo již mimo něj, kdesi za horizontem lidského chápání?

Už z daleka slyšel kulomet zbjíječek i rachot sutin padajících do kontejneru. A sotva tramvaj zastavila a dveře se zešíroka otevřely, ovanul ho dusivý prach.

Vystoupil a rukou si přikryl ústa. Zůstal stát a zarmouceně hleděl do výlohy v přízemí, která - až na torzo krejčovské panny - byla již zcela vyklizena.

Tramvaj odjela za skřípání úlomky zdíva zanesených kolejí a Václav přešel na druhou stranu ulice. Postavil se k hloučku zvědavců pozorujících bourání domu, který kupodivu se strženou střešou a bez horního patra působil mnohem tísnivěji než v noci.

Ačkoliv byl zklamán, že ve výloze nezůstalo nic, co by mu - jak se domníval - pomohlo zmírnit pochyby o sobě samém, neotočil se, aby odešel, nýbrž nyní i on začal zaujatě sledovat protější ruch.

Jaký paradox, odvrátil krátce svou pozornost na několik mladíků tleskajících při pádu dalšího kusu zdiva, že bourání je vždy lákavější než stavění, kterého si povšimne málokdo. Jako by lidské povaze bylo ničení svou podstatou bližší než tvoření, pomyslel si smutně.

Netrvalo dlouho a myšlenkami byl znovu v metru.

Nepořídil-li tedy zde, poběží i dnes po půlnoci, nyní záměrně s desetiminutovým zpožděním, znovu na Florenci do metra? A co když opět zažije to samé? Co když opět spatří Danu i muže ve slamáku jak mizejí v tunelu ve vlaku mokrém od vody, ze kterého nikdo nevystoupil a bůhví, zda-li zde vůbec zastavil?

Co kdyby naopak přišel o deset minut dřív? napadla ho spásná myšlenka. Dole zastihne pár cestujících, které může požádat, aby s ním chvíli počkali. Nebudou ho mít za blázna?

Náhle se zvedl vítr a zvýřil kolem dokola ležící štiplavý prach. Ve snaze uniknout plným očím, Václav pootočil hlavu. Tu si všiml, že několik kroků opodál, stranou od hloučku zvědavců, stojí kdosi v zašpiněném kabátě od vápna ze zdi a v promočených botách.

To je přece Vodrážka, co ten tady dělá? podivil se. A nedalo mu, aby ho nezačal pokradmu pozorovat.

Tentokrát se nezdálo, že by byl opilý. Jen neklidně přešlapoval z místa na místo a vyplašeně těkal očima. Budil dojem člověka, kterému se právě cosi přihodilo, co ho zaskočilo a vyvedlo z míry. Kdyby Václav nevěděl, že bydlí ve Vysočanech ve stejné ulici jako on, řekl by si, že mu tady teď v Karlíně bourají střechu nad hlavou nebo jeho oblíbenou hospodu.

Náhle Vodrážka prudce vkročil do vozovky. Rychle přešel koleje, obešel zátarasy demoličního pásma a pokračoval po chodníku podél domů. Tu a tam se zastavil, ustrašeně se rozhlížel a zkoušel kliky domovních dveří.

Václavovi nemohlo uniknout, že záměrně míjí znovu obydlené, po povodních opravené domy a snaží se vejít jen do takových, které na rekonstrukci, případně na demolici teprve čekají.

U jednoho takového vchodu se mu to podařilo a Vodrážka zmizel uvnitř domu.

Teprve až v tomto okamžiku si Václav vzpomněl na slova, kterými ho manželka, po zmínce o Daně v metru, k Vodrážkovi (údajně chodícímu sem do Karlína hrát se svými utonulými kumpány mariáš) přirovnala.

Jako by se mu tím nečekaně ona pomyslná škvíra ve dveřích otevřela zcela dokořán, bez velkého rozmýšlení vkročil i on do vozovky a následoval Vodrážku do stejného domu.

--- ---

Prokletý De Chirico

Kdysi honosná lavička v parku nad městem, kterou si vybrali z dávných vzpomínek. Nyní zašlé torzo s mechem ve vyrytých srdcích, kostrbatých iniciálech a milostných vyznáních. Podpírajíc jeden druhého se opatrně posadili a s nezměrnou úlevou nabírali ztracený dech. Byl horký letní podvečer a rozpálený vzduch byl k zalknutí.

"Jak je to vůbec dávno, co jsme zde byli poprvé?" zeptal se a z čela si stíral krůpěje potu.

"Hodně dávno," povzddechla.

"Jako by to bylo včera..."

"Jako by to bylo včera..." téměř neslyšně opakovala každé jeho slovo.

"Kolik to může být roků?"

"Nechtěj to slyšet!" zaprosila.

"Kolik...?"

"Toho léta jsme se seznámili..." napověděla mu.

"Ach ano, odpusť!" omlouval se. "Ta moje paměť..."

Nakrátko se odmlčeli.

"Co myslíš, budeme čekat dlouho?" zeptala se po chvíli.

"Nevím, ale zdá se, že jsme poslední..."

I toho rána se probudili krátce po rozednění. Vstali a zatímco ona přešla do kuchyně postavit na čaj, on se posadil v obýváku před televizí.

"Voda neteče," volala na něho otáčející kohoutkem sem a tam.

"Televize nejde," volal na ni zase on, snažíc se televizi zapnout i bez dálkového ovládání.

"Co se to dneska děje?" povzddechla cestou v předsíni. "Zapni alespoň rádio!"

K údivu obou však nehrálo ani to.

"Jde vůbec elektřina?" napadlo ji a sáhla po vypínači od stojací lampy. "Tak proto, ani proud nejde..."

"Zkusím náš starý tranzistorák," navrhl a sehnul se pod stůl. "Třeba se z něho něco dozvíme..."

"Nedělej si iluze," namítla a posadila se naproti. "Přece namísto zpráv ze světa nebudou hlásit, že v našem domě neteče voda a nesvítí světlo."

"To jistě ne," přitakal a tranzistorák položil na stůl.

Přestože tranzistorák fungoval, počáteční radost jim nevydržela dlouho. Neboť ať ladili na všech dostupných vlnových délkách a současně vysouvali a znovu zasouvali anténu, nic jiného než šumění z reproduktoru nevycházelo.

"To je mi záhada..." kroutila hlavou. "Neměl bys raději někam zavolat?"

"Asi ano," řekl a zvedl se. A aniž by měl představu kam či komu zavolat, sáhl po telefonu.

Nemusel říkat nic. Výraz jeho obličeje byl natolik výmluvný, že ihned pochopila, že telefon je hluchý.

"Tomu nerozumím," podivila se. "Není přece možné, aby nefungovalo vůbec nic."

"Zaklepu na sousedy," nabídl se a přehodil přes sebe župan.

Nebýt na patře okna do ulice otevřeného dokořán, zaklepal by hned. Dovnitř však profukovalo a proto se rozhodl nejprve okno zavřít.

Udělal několik kroků, když tu ho něco znepokojilo. Zastavil se a rozhlédl kolem - nic neobvyklého neviděl. Naklonil se přes zábradlí, ale ani v patrech pod sebou, ani v patrech nad sebou nespatriil nic, co by k jeho znepokojení zadávalo příčinu. Přesto měl podivný pocit, že v domě něco nesouhlasí.

Popošel blíž k oknu a zbystřil sluch. Ať se však snažil sebevíc, ani nic neobvyklého neslyšel.

Už chtěl vzít za kliku a okno zavřít, když vtom se zarazil. A uvědomil si, že právě to, že nic neslyší, je příčinou jeho znepokojení. Protože do tohoto domu, stojícího na rohu rušné křižovatky dnem i nocí pohlcené v hluku aut, tramvají a chodců, ticho nikdy nespatriilo.

Stál a nevěděl, co si má myslet. Záhy si ale dodal odvahy, přidržel se okraje parapetu a vyklonil se ven - křižovatka pod ním zela opuštěností a prázdnotou.

Leknutím ztratil rovnováhu a jen tak tak se mu podařilo zvrátit se zpátky. S ulehčením vydechl.

Opět pevně stojíc na vlastních nohách očistil se od prachu a zahleděl do postranních ulic. Přesto ani v nich nespatriil jediného člověka, jediné auto. I dopravní semaforey, jindy neustále přeskakující z jedné barvy do druhé, byly vypnuty. Všude vládlo ticho a zvláštní napětí.

Přepaden panikou okno prudce přibouchl a přitlačil se na něj. Vzápětí si ale uvědomil pošetilost tohoto počínání a okno znovu otevřel. Zíral před sebe a v hlavě měl zmatek. Kam se všichni podělí? Kde jsou? Co se stalo, že nikde nikdo není?

Opřel se o zeď a snažil se utřídít si myšlenky. Nemohlo se stát, že v noci neslyšeli hlášení z veřejných pouličních tlampačů o nějakém blížícím se nebezpečí? Varování či dokonce výzvu k okamžité evakuaci? Nebylo by přece poprvé, co by narychlo museli opustit byt. Už za války nechávali všeho a před nálety utíkali ukrýt se do sklepa. A není tomu tak dávno, kdy kvůli povodním museli opustit nejen byt, nýbrž i celý dům. Jenže pokaždé houkaly sirény tak zběsile, že by probudily i nejhlubšího spáče, uvědomil si.

Už nepochyboval - nyní je tomu jinak, zcela jinak. To ticho mu něco připomínalo. I ty opuštěné, prázdné ulice a domy bez lidí. Ale proboha co? nemohl se rozpomenout. Měl jen tušení čehosi nedobrého. Čehosi nezvratitelného přicházejícího odtamtud zvenčí.

"Co říkali sousedé?" chtěla vědět, když se vrátil do bytu.

"Prý to není nic vážného," zalhal, neboť neměl odvahy se jí svěřit.

"Jak dlouho to může trvat?" byla zvědavá.

"Snad hodinu, dvě, možná celé dopoledne..."

"Tys mi nerozumněl," namítla. "Jak dlouho *to* může trvat...?"

Zůstal jako přibitý a nebyl schopen slova.

"Nejen náš dům, i náš byt má okna do ulice," řekla hlasem plným smíření. "Jen by mne zajímalo, má-li význam ještě něco udělat."

Nastalo nekonečně dlouhé mlčení. Mlčení, při kterém se rozpomenul a zatrnulo mu.

"Neřekl bych," odvětil. "Jen čekat."

"Udělalí jsme dobře, když jsme se rozhodli nečekat doma," zašeptala.

"Proč jsi ale tolik trvala na této lavičce?"

"Kruh se vždy uzavírá ve stejném bodě, ze kterého vychází," prohlásila vžilou intonací učitelky geometrie, kterou dříve vyučovala. "Sem jsme přišli na naší první schůzce, odtud také..." nedořekla.

Obejmul ji kolem ramen. "A vzpomínáš si, odkud jsme sem tenkrát přišli?"

"Z galerie přece, z výstavy obrazů..."

"Obrazů koho?" naléhal.

"Ta moje paměť..." pokrčila rameny. "Je to *nyňí* tolik důležité?"

"Je to symbolické jako tato lavička," odvětil. "Neuzavírá se snad kruh vždy ve stejném bodě...?" napověděl ji.

Trvalo slabou vteřinu, než si vzpomněla. Než se v myšlenkách vrátila šedesát let nazpět a uviděla samu sebe stát před obrazy Giorgia de Chirica. Před plátny s motivy ulic a prostranství bez lidí, lemovaných jen torzami soch a podivných stínů.

Jde z nich úzkost a strach z odcházení, řekla tenkrát.

Visionář De Chirico, řekl tenkrát on, mladičký student umění. A poprvé ji vzal za ruku.

"Prokletý De Chirico," řekla nyní.

"Prokletý De Chirico," opakoval po ní a za ruku ji vzal naposledy.

Pak se k sobě přitiskli co nejtěsněji a zadívali do posledních paprsků pohasínajícího slunce.
